Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 20 Juni 1942
5e Jaargang Nr. 150

DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346,
AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar. Buitenland *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

GEHANDSCHOENDE REVOLUTIE

MEN is in nationaalsocialistische kringen in Nederland altijd graag geneigd hoog op te geven van de „revolutie", die men bezig is te verwezenlijken. Men somt de vele sucessen op, die de Beweging reeds heeft geboekt, men wijst op de toenemende bezetting van ambten en leidende posten door nationaalsocialisten, men vestigt de aandacht op de stichting van nieuwtijdsche organen en organisaties in het politieke en openbare leven en men spreekt met voldoening over de maatregelen, die beoogen den joodschen invloed te breken. Dan wrijft men zich eens in de handen en zegt: „Ja, ja, we zijn op den goeden weg!" En wanneer iemand soms de opmerking maakt, dat dat nu wel heel mooi is, maar dat van een eigenlijke r e v o l u t i e, die bruisende innerlijke krachten en een het geheele leven beheerschenden revolutionnairen g e e s t vooronderstelt, eigenlijk geen sprake is, dan zegt het burgerdom: „Nou ja, maar zoo komen we er toch óók! Bedenk, dat we het vòlk moeten winnen en het volk staat nog huiverig tegenover allerlei dingen. We moeten een beetje voorzichtig-aan doen en vooral wáárdig blijven."

Wáárdigheid — dat is het woord, waarmede een gevaarlijk-groote massa der nationaalsocialisten in dit land gaarne schermt. Zij willen geen opwinding, deze ‚strijders', geen r e v o l u t i e in den waren zin des woords. Ze hebben weer een baantje of ze leveren aan de weermacht en verdienen goed of ze mogen weer eens praten met den buurman-van-beneden, die naar den Engelschen zender luistert, maar toch wel 'n geschikte knul is......

De mentaliteit der zatte burgerlijkheid vreet zich in in de nationaalsocialistische gelederen, die nauwelijks meer gelederen zijn, waar dit woord herinneringen wekt aan soldatisme en strijdbaarheid. En die mentaliteit wordt — dat kunnen wij zonder aarzelen zeggen — door sommige voormannen gevoed. Wanneer bijv. een hunner een nationaalsocialistisch strijdorgaan veroordeelt, omdat hij er „adel en welvoeglijkheid" in mist, dan werpt dat een schrikwekkend licht op de geestesgesteldheid, waaruit een dergelijke opvatting voortspruit. En wanneer diezelfde figuur een ander blad aanvalt, omdat het onverbloemd de praktijken van een judaïstische geestelijkheid, die een aanfluiting is voor ons Germaansch priesterbegrip, aan de kaak stelt, dan wijst dat ook op een verontrustend gemis aan revolutionnair besef. Moeten w ij, nationaalsocialisten, strijders, revolutionnairen, ons inhouden, omdat de m a s s a bang is voor ingegooide ruiten en brandende synagogen, omdat de m a s s a zwelgt in een wekelijksche Oranje-vereering, omdat de m a s s a alle dominees en pastoors als onaantastbare vertegenwoordigers van het waarachtige Christendom beschouwt, al hetzen ze nog zooveel? Nooit! Wanneer er revolutie gemaakt wordt, dan dient zij gróndig gemaakt: niet om het volk, maar om de revolutie. Daar kunnen de handschoenen gerust bij worden uitgetrokken. Wij hebben eerbied voor de strijders, die de joden uit café's vegen en van de vischhallen trappen en straks van de groentemarkt en uit de trams. Adel en welvoeglijkheid komen daar niet bij te pas, maar toch hebben wij eerbied voor die pootige kerels, die niet bang zijn voor een paar vuile handen. En wij weten ook, dat wij aan de nagedachtenis van hen, die bij zùlk een strijd vielen, meer verschuldigd zijn dan mooie redevoeringen en prachtige herdenkingsartikelen. Zij zijn fakkels geweest in den revolutiebrand en wanneer niet spoedig de vlammen die zij deden oplaaien, worden aangewakkerd, dan wordt hùn „revolutie" hier van een smeulend vuurtje tot een hoopje doode asch.

Wij hebben ook eerbied voor den functionaris, die zich niet uitput in christelijke huichelarij „om het volk te winnen", maar die ronduit durft te zeggen, dat hij de kracht tot leven en strijden put uit zijn Germaansche bloed en zijn Germaansche bodemverbondenheid en niet uit een of andere Messias-verwachting. Als dit geloof „heidensch" is, welnu, dan overtuige men het volk van de grootschheid van dit Germaansche heidendom en late elk niet door innerlijke overtuiging geschraagd en gerechtvaardigd christelijk vertoon achterwege.

Heusch, mijne heeren, die zoo adellijk en welvoeglijk zijt, men wint dit volk niet door het met stroop te smeren! Daarvoor is hèt nog altijd té zeer Germaansch, al tracht men ons wel eens iets anders diets te maken. Aan het Oostfront zijn wij verplicht, dat hier mèt evenveel vuur en doodsverachting wordt gestreden als daarginds. Dat beteekent, dat hier revolutie gemaakt wordt zònder handschoenen. Hopenlijk zullen ook hier de officieren hun soldaten vóórgaan!

En wanneer deze wending in de geestesgesteldheid zich hier niet tijdig voltrekt, dan is het nationaal-socialisme hier te lande voorloopig gedoemd een doodgeboren kindje te blijven. Wij schrijven hier „voorloopig", want de jongens, die thans aan het Oostfront staan en die de grootschheid van de Germaansche idee daar beleven en doorleven, zullen straks, bij hun terugkomst, tegen elke burgerlijke reactie in datgene tot stand brengen waar wij thans op wachten: de revolutie van de daad! Doch beter ware het, indien de geestverwanten in het land zèlf eens het voorbeeld wilden geven!

OOSTLAND

Op den weg naar Nederlands Europeesche lotsbestemming is een eerste schrede gedaan door de oprichting der Nederlandsche Oost-Compagnie

> **Het zal een groot oogenblik zijn, een geweldige belevenis, wanneer de Duitsche en Nederlandsche stammen, die zestien eeuwen lang in de nauwste samenwerking de Germaansche geschiedenis hebben beleefd, na een 300-jarige scheiding weer aan de taak der toekomst beginnen. Zonder twijfel zal dan een bloeitijd van het leven de bevolking gelukkig maken, die nu nog in grooten nood verkeert.**
>
> ROST VAN TONNINGEN

DE OPRICHTING van de Nederlandsche Oostcompagnie heeft niet alleen in de Duitsche, maar ook in de pers der Oostelijke gebieden een uitermate sterken weerklank gevonden. In het bijzonder de „Deutsche Zeitung im Ostland" bracht op 9 Juni op de voorpagina een groot artikel over de besprekingen, die in Berlijn en Riga zijn gevoerd en bevatte ook op de volgende dagen tal van bijzonderheden over de N.O.C. en de persoon van kam. Rost van Tonningen, die de stuwende kracht der Compagnie zal zijn. Inzonderheid maakt zij melding van een artikel van de hand van Erich Schröter, dat als volgt luidt:

„Dat Duitsche plannen en beloften serieus moeten worden genomen is de wereld alleen reeds door het verloop der militaire gebeurtenissen tot nu toe duidelijk geworden. De omvang en de onverbiddelijkheid van deze gewapende uiteenzetting met de vijanden bewijzen mede deze erkenning. Zij strekt zich echter ook uit tot ver in het buitenland op de activiteit der Duitsche economische leiding. De nieuwe Duitsche economische leiding — zij is een absoluut nationaal-socialistische — is uit hetzelfde hout gesneden als de politieke en militaire leiding van het Rijk. Men moet haar met denzelfden ernst tegemoet treden zooals ook de gebeurtenissen buiten de grenzen van het rijk juist in dezen oorlog steeds weer toonen.

Wanneer dan ook thans de Nederlandsche economie door een overeenkomst, die tusschen Rijksminister Alfred Rosenberg, als den leider van het ministerie voor de bezette Oostelijke gebieden en leidende mannen van het Nederlandsche economische leven, werd gesloten, voor nieuwe opgaven staat, welker oplossing in het Oosten van Europa in de bezette gebieden ligt, dan vormt zulks een nieuwe schakel in de keten van de samenwerking tusschen Duitschland en de volken van Europa. Wij herinneren ons, dat nog pas korten tijd geleden de Deensche verkeersminister hier in Ostland een uitgebreide reis ondernam, die slechts ten doel had den grondslag te leggen voor de activiteit van Denemarken in Ostland. Thans is het met het Nederlandsche bedrijfsleven zoo ver, dat het zijn werkingsveld in het Oosten vindt, met dit verschil echter, dat aan de reis van de Nederlanders reeds een nauwkeurig omschreven werkprogram ten grondslag ligt.

Men moet hieronder niet uitsluitend een soort noodmaatregel voor prestaties in oorlogstijd verstaan. De werkzaamheden in het Oosten zijn niet van voorbijgaanden aard. Zij zijn met vooruitzienden blik tot ver na den oorlog in vredestijd gedacht, want de wijde gebieden van het Oosten zijn — afgezien van enkele uitzonderingen — economisch dermate ernstig veronachtzaamd, dat iedere econoom hier werkelijk voor onontgonnen gebied staat. Dit economische nieuwe land is echter zoo groot, dat het alle menschen in Europa, die den wil in zich dragen door activiteit en arbeid hun levensdoel te bereiken, daartoe voor een op dit oogenblik nog niet te overzienen tijdsduur de mogelijkheid biedt.

Staatssecretaris Dr. Landfried van het Reichswirtschaftsministerium in Berlijn heeft dit opbouwwerk in het Oosten onlangs aldus gekenschetst, dat voor de openstelling van het Oosten koene economen, ingenieurs en arbeiders noodig zijn. Ook de niet-vijandige staten kunnen aan dit opbouwwerk deelnemen. Reeds bij dit opbouwwerk kan de verwezenlijking der Europeesche economische gemeenschap aan den dag treden.

Nu heeft weliswaar Holland in dezen oorlog eenmaal met de wapens in de hand tegenover ons gestaan, waaruit een tegenspraak met betrekking tot de uitlatingen van Dr. Landfried zou kunnen worden gelezen, doch in werkelijkheid is hier niet van een inkonsekwentie van de Duitsche economische leiding sprake.

Dat wij het tegenwoordige Holland een dergelijke plaats in het Oosten inruimen, vormt een bewijs te meer voor de Duitsche economische fairness en ruimhartigheid. Wij weten wat het Hollandsche moederland door zijn op Engeland georiënteerde pseudo-politici als voormalige rijke koloniale mogendheid heeft verloren. Wij zijn echter ondanks alles bereid aan de Hollandsche economie een nieuwe eenmalige kans te geven, het gezicht af te wenden van het overzeesche land en gemeenschappelijk te arbeiden aan het nieuwe Oosten van Europa. Want wij weten, dat het ons alleen beter kan gaan, als het onze buren ook beter gaat.

Wil dit nieuwe Europeesch georiënteerde Holland levensvatbaar zijn, dan moet het zoo goed mogelijk in de nieuwe volkshuishouding van het toekomstige, na-oorlogsche Europa worden verankerd. Want op de kleine ruimte van het moederland zijn nog altijd 252 inwoners per vierkanten kilometer samengeperst. Naast België met zijn 257.2 inwoners per vierkanten kilometer heeft Holland de grootste bevolkingsdichtheid van alle Europeesche landen.

Ter vergelijking: In het Generalbezirk Letland leven bijna 30 inwoners per vierkanten kilometer. In absolute cijfers ziet dat er ongeveer zoo uit:

Holland heeft 9 millioen menschen op 35.000 vierkante kilometers, Letland daarentegen slechts 1.9 millioen op 65.000 vierkante kilometers. De Nederlanden waren alleen daarom levensvatbaar, omdat zij een rijk en productief koloniaal gebied bezaten. Op deze bezittingen van 2.046.000 vierkante kilometers uitgestrektheid werkte een inheemsche bevolking van 68 millioen zielen voor de Nederlanders. Daarbij kon Holland ondanks zijn vruchtbaar moederland en het gunstige zeeklimaat nimmer zijn eigen levensmiddelenvoorziening dekken. Zijn intensieve landbouw en veeteelt ten spijt bereikte het slechts een zelfverzorgingsgraad van 67 pct. (zonder koloniën) terwijl Letland in normale tijden altijd nog tot een gemiddelde van 206 kwam. Het grootste deel van de Nederlandsche bevolking werkt in de boven- en ondergrondsche industrieën. Eerst dan komen de landbouw, de handel en het verkeer en de overige beroepen. De industrie is dus in Holland de voornaamste tak van volkshuishouding. Van de voornaamste industriebranches noemen wij slechts de textielindustrie, de graanverwerking, den machinebouw en de scheepswerven, de chocolade- en suikerindustrie en de papierindustrie. Belangrijk zijn de electrische industrieën, ook de porceleinindustrie (en vroeger de diamantslijperij).

Wij hebben hier dus een ervaren productie-economie op de voornaamste gebieden van de volshuishouding, die zeer effectief voor den opbouw van de nieuwe Oostelijke gebieden in Europa kan worden ingezet. Voor de Nederlanders is het een geluk, dat tegenwoordig mannen aan de spits der natie staan, die van huis uit den wil in zich dragen in samenwerking met de sterkste macht van het continent het Hollandsche volk weer een toekomst op te bouwen, zij het dan ook op andere basis.

Mr. M. M. Rost van Tonningen, die in zijn kwaliteit van president der Nederlandsche Bank tegelijk de voornaamste exponent der Nederlandsche economie is, is op grond van zijn geheele verleden een daadwerkelijk garant voor de toekomstige economische ontwikkeling van zijn land, dat kan bogen op een oude en goede traditie van voorname patriciërs, kooplieden en ondernemers."

Rost van Tonningens bezoek aan Riga. De President der Nederlandsche Bank in gesprek met v.l.n.r.: Generalkommissar Dr. Drechsler, Kriegsverwaltungsvizechef Matthiesen, ᛋᛋ-Brigadeführer en Generalmajor der Polizei Schröder, Perschef Dr. Zimmermann en de plaatsvervanger van den Generalkommissar, burgemeester Bönner.

(Foto De Misthoorn-Deutsche Zeitung im Ostland-Berlin)

Dr. Karl Scharping:

Gebroken Jodenheerschappij

IN SEPTEMBER 1918 publiceerde het joodsche Correspondentie-bureau in Den Haag mededeelingen uit Londen, volgens welke de joden bij de vredesconferentie de „verklaring van de historische en nationale rechten van het joodsche volk op Palestina, de mogelijkheid tot kolonisatie in Palestina van die joden, die dat wenschten, en een eigen bestuur van Palestina voor de eerste vijf en twintig jaren" verlangden. Waar nu onlangs weer in Londen soortgelijke openbaarmakingen bekend werden en waar juist meneer Roosevelt bijzonder vriendelijke woorden voor zijn Hebreeuwsche familie vond, ligt de herinnering aan het joodsche gewroet in Duitschland tegen het einde van den vorigen wereldoorlog, dus in het jaar 1918, voor de hand.

Op 7 November 1918 liep door de Berlijnsche couranten een bericht, dat betrekking had op den afgevaardigde Cohn, onderstaatssecretaris in het Reichsjustizamt. Deze meneer Cohn had den laatsten nacht voor het vertrek van den Russischen ambassadeur bij hem doorgebracht en van hem een licht beschadigd kistje, naar men zei met geld, gekregen. In werkelijkheid waren er behalve geld, pamfletten in, die de Duitsche regeering beschuldigden van een bedriegelijk vredesoffensief, èn pamfletten, die eenige weken tevoren bij Daimler in Stuttgart in talrijke exemplaren waren verspreid. Eén van deze pamfletten bevatte onder het opschrift „Zijt gij bloedhonden en volksmoordenaars?" den eisch tot vermoording van alle niet-arbeiders. *Een joodsche afgevaardigde, een hooge rijksambtenaar, ontving dus gelden en anti-Duitsch propagandamateriaal bij den Sovjet-ambassadeur in Berlijn!*

Zelfs bij de bestorming van de gevangenissen waren de joden de stuwende krachten. Een bericht van den arbeiders- en soldatenraad in Berlijn van den tienden November 1918 zegt, dat bij de bestorming van de cellulaire gevangenis Moabit weliswaar „partijgenoot en afgevaardigde Bücher" de rede hield, dat echter „met medewerking van den afgevaardigde Cohn de documenten onderzocht" en op grond daarvan de gevangenen vrijgelaten werden. — *Een jood als controleur van de documenten der gevangenen in Berlijnsche gevangenissen!*

Deze joodsche brutaliteiten maken een nog betrekkelijk onschuldigen indruk vergeleken bij de deelingsplannen van den jood Kurt Eisner, die vier Duitsche republieken wilde stichten om het „evenwicht" te herstellen. Eisner zag de republieken Beieren, Duitsch-Oostenrijk en de Vereenigde Staten van Baden, Würtemberg en Essen aan de eene zijde en Pruisen aan de andere zijde.

Jammer genoeg hield hij niet voor zich wat hij zag, maar vertelde het aan den correspondent van de Daily News, door wien het rond de heele wereld ging. — *Een galicische jood, bouwer van het Rijk!*

Een vriend van Eisner, de Tsjech Kautsky, was destijds in Berlijn toegevoegd ambtenaar van staatssecretaris Solf. Hij gebruikte de hem gegeven mogelijkheden om in de meest geheime zaken te wroeten en deze aan het licht te brengen zoo goed hij kon, tot schade van het Rijk. Onder instemming van Kautsky mocht Eisner in München zelfs een naar Weenen gezonden koerier van de Rijksregeering arresteeren. De daarbij in zijn actetasch gevonden 28.000 R.M., de salarissen van het diplomatieke personeel in Weenen, vloeiden in de zakken der joden. — *Joden en buitenlanders ontpopten zich hier ook in het openbaar als dieven en roovers!*

Als curiositeit zij vermeld, dat behalve Kautsky zelf ook zijn vrouw op eigen wensch een betrekking zou krijgen in het Auswärtige Amt. Zij verlangde daarbij verscheidene werkkamers met een salon en een auto. De „Germania" in Berlijn schreef daarover destijds: „De steeds praatlustige Fama bericht ons, dat een diplomatiek bemiddelingsvoorstel inhield, dat Frau Kautsky maar met een keuken genoegen moest nemen."

Tezelfdertijd dus, dat de vijanden Duitschland wurgden, toen zij den aftocht van het Mackensen-leger verhinderden, toen zij Elzas-Lotharingen annexeerden, toen de Tsjechen naar Silezië opmarcheerden, toen onze oorlogsvloot met het oog op de uitlevering reeds door een vijandelijke commissie werd bezocht, toen het Duitsche Oosten opnieuw bedreigd werd, konden de joden zich ongestraft de grootste brutaliteiten tegen het Rijk permitteeren.

Ja, de joden speelden het zelfs klaar Hindenburg en Ludendorff voor een zoogenaamde onderzoekingscommissie te roepen. Het doel van deze commissie zou zijn uit het Duitsche volk allen trots op de groote daden van het verleden en op de mannen, die ze volbracht hadden, te verwijderen. Zelfs de herinnering daaraan moest vergiftigd en in de modder geworpen worden. In de plaats van de nationale moest de joodsche en judaïstische gedachte optreden. Een man als meneer Cohn wilde de beide legeraanvoerders „verhooren", hen inquisitoriesche vragen stellen; dezelfde meneer Cohn, die midden in den oorlog de omwenteling voorbereidde en een notorische landverrader was, trad hier met het motto naar voren: „Twee schuldige generaals beschuldigen het volk." („Berliner Tageblatt"). Dezelfde meneer Cohn geraakt daarbij in naam van de kultuur en de zedelijkheid in verontwaardiging. Zichtbaarder kon de nationale schande niet worden dan bij deze onderzoekingscommissie, met de namen Cohn, Sinzheimer, Bonn, Gotheim tegenover Hindenburg en Ludendorff.

Ten tijde dat in de pers van deze onderzoekingscommissie sprake was, wisten honderdduizenden krijgsgevangenen nog steeds niet of het Duitsche volk hun invrijheidsstelling kon bereiken. Tezelfdertijd sprak echter ook de toenmalige Pruisische ministerpresident Hirsch op 16 November 1919 over het „Jodenvraagstuk". Hij meende, „dat geen regeering zich tegenover het jodenprobleem passief mocht gedragen, wanneer zij van het handhaven der openbare orde verzekerd wilde zijn." Hij zei woordelijk: „Ook die bladen, die van zichzelf weten, dat zij geëischt hebben, dat de joden geboycotteerd, doodgeslagen of uit het land verjaagd zouden worden, zouden niet van de schuld vrijgepleit kunnen worden, dat wij in Duitschland toestanden beginnen te benaderen, die de joodsche bevolking aanleiding tot ernstige ongerustheid geven."

In een tijd dus, waarin de joden heel Duitschland beheerschten, voelden zij zich naar buiten toe zelfs nog „ernstig ongerust"!

Terwijl de Duitsche arbeiders met hongerige magen, holle oogen en ten prooi aan hun zenuwen rondliepen, voor het grootste deel ongelukkig over het lot dat het Rijk getroffen had, kon men den joden het lijden van den oorlog niet aanzien. Met juweelen behangen zaten zij in opperste welgedaanheid brutaal en uitdagend in café's of restaurants. Men bemerkte ook uiterlijk aan hen, zooals de „Deutsche Tageszeitung" schreef, dat bijv. in de boterdistributie-organisatie negen tienden van alle exmployé's joden waren.

Toen een Berlijnsch tijdschrift destijds deze joodsche toestanden schilderde voegde het eraan toe, dat het tot de behandeling van dit thema niet gekomen was op anti-semietische gronden, maar uitsluitend op overwegingen van menschelijke liefde en verstand en dat het de joden waarschuwde voor hun komend ongeluk. De joden reageerden daarop, alsof zij door een wesp waren gestoken. Zij hieven in hun geheele pers een verschrikkelijk geschreeuw aan en voelden zich, zooals gezegd, bedreigd.

Terwijl de joden zich in het openbaar vele schandalen konden permitteeren, zonder dat er iets tegen gebeurde, deden zij evenzoo in het openbaar hun zaakjes. Nog geheel afgezien van de latere affaires Barmat, Kutisker en Sklarek en van de enorme zwendelarijen van de joden bij de inflatie zij slechts met een enkel bescheiden voorbeeld herinnerd aan de schandalen van de premieleening in December 1919. Voor het toenmalige spaar-premieleeningprogram werden rond tien millioen voor drukopdrachten aan bepaalde (joodsche) drukkerijen uitgegeven. Een brochure, die in een oplage van 1.75 millioen stuks werd vervaardigd, leverde den joodschen drukker per exemplaar 34 Pf. op. Een eerlijke drukker zou deze brochure met 17 tot 19 Pf. berekend hebben. Dit schandaal kon zelfs toentertijd de „Vorwärts" niet verzwijgen.

Zoo heeft het jodendom destijds tot de vernedering van Duitschland en de Duitsche menschen bijgedragen. Geen wonder, dat zooveel voorspraak en vriendschap in de door het jodendom beheersche anglo-amerikaansche staten geniet.

Droomende OPVOEDERS

REDEVOERINGEN, zooals de voorzitter van den Bond van Leeraren en Leeraressen bij het Nijverheidsonderwijs er een gehouden heeft op de zeven en veertigste algemeene vergadering van dezen bond, werden er ook in Duitschland in de periode van zijn diepste verval: de jaren na Versailles, door deftige, hooggeleerde sprekers bij de vleet gehouden. Zij dienden om het volk geestelijk in slaap te wiegen en zich bij de onzalige knechtingspolitiek neer te leggen en zij bereikten bovendien, dat het gehoor letterlijk indommelde. Onnavolgbaar raak, beknopt en geestig heeft Hitler in zijn meesterwerk dit komediantengedoe gehekeld en ontmaskerd.

In den tijd dat ook de Nederlandsche massa — een volk in ideëelen zin kan men deze massa niet noemen — niets liever schijnt te doen dan remloos, redeloos en redenloos zich in het verderf te storten, houdt nu ook, als één der velen, deze van de Schoone Slaapster van het Verleden droomende voorzitter een hoogdravende „speech", waarbij de geachte toehoorders zalig kunnen indommelen in argelooze, reine onschuld en heerlijk droomen van het-komt-terecht. Hoort hem! „Wij kunnen verder slechts hopen, dat ons vaderland, *groot door zijn roemrijke historie*, zijn plaats in de rij der naties moge herkrijgen! In diepen eerbied herdenken wij allen, die hun leven gaven in een *ongelijken* en zwaren strijd. Hun gedachtenis moge ons volk de bezieling geven, welke noodig zal zijn om *straks* met moed en volharding den wederopbouw ter hand te nemen." (Cursiveering van ons; verslag der rede uit Het Nijverheidsonderwijs van 23 Mei.) Het ware te wenschen, dat deze hoop door *daden* gevoed werd! Moet deze plaats in de rij der naties soms dadenlooze droomers in den schoot valen, die bovendien, in wakenden toestand, liefst onvolksche wandaden plegen? En dan behoort deze hoop niet gerechtvaardigd te worden door daden van *straks*, o attentisten, maar door daden, door aanpakken van nu! Natuurlijk wordt hierbij verzwegen waarin de ongelijkheid bestond: in de strategie, leiding, bewapening en wiens schuld het was, dat die ongelijkheid zoo groot was.

Wij meenen niet beter te kunnen doen dan de houding van deze droomende opvoeders, die zoo in het nette en tactische vermogen te droomen, te kenschetsen en te veroordeelen met de woorden van Storm van 22 Mei: „De enge grenzen van blinde bekrompenheid, van reactionnair chauvinisme en ijdele verbijzondering moeten we doorbreken. . . ."

Er dienen voorbeelden te worden gesteld!

Een gedeelte der Amsterdamsche levensmiddelenzaken is thans voor de joden verboden. Vanzelfsprekend juichen wij dezen maatregel toe, al valt het te betreuren, dat men haar niet voor alle levensmiddelenwinkels van kracht heeft verklaard. Tallooze winkeliers en consumenten belden ons in den loop der week op en spraken hun genoegen uit over dezen stap ter bereiking van een rechtvaardiger verdeeling der voorraden, in het bijzonder wat betreft de groente. Zij hebben met opluchting de joden zien vertrekken.

Er zijn echter anderen, die meenen de genomen maatregelen te moeten saboteeren. Zij doen dat door den joden hun groente netjes thuis te bezorgen (na telefonische bezorging), terwijl de arische huismoeders in de rij kunnen staan! Het spreekt vanzelf, dat een dergelijke houding niet geduld kan worden. De winkelier, die zich tot jodenknechtje maakt en bovendien van zijn schaarsche groente nog een gedeelte reserveert voor de smouzen, terwijl Germaansche vrouwen uren moeten wachten om 't hoognoodige te bemachtigen voor hun gezin, dient ten strengste gestraft te worden. Sluiting der zaak en voorloopige opberging in een concentratiekamp lijkt ons de eenige doeltreffende remedie.

Hetzelfde geldt voor boeren en kweekers in de omgeving van de stad, die hun groenten niet naar de veiling brengen, omdat zij er bij rechtstreekschen verkoop aan particulieren meer geld voor krijgen. Meestal verkoopen zij hun groenten aan joden of aan ariërs, die wel zoo vriendelijk zijn een boodschap voor die arme joden te doen. Hoewel er een verbod is om groente bij den boer te koopen zijn er nog altijd genoeg bezitters van volkstuintjes, die een vervoersvergunning hebben.

Wij zijn van meening, dat allen, die direct of indirect de voedselvoorziening door hun egoïstische houding saboteeren, met de strengste straffen dienen te worden gestraft. Indien men, desnoods door een paar doodvonnissen, de grootste saboteurs aan de kaak stelt, dan zal de schrik er wel inkomen. En wie de joden, die nota bene op de veiling een even groote portie groenten krijgen toegewezen als de ariërs, daarenboven nog bevoordeelt, dient als een vijandig element in onze gemeenschap beschouwd en dienovereenkomstig behandeld te worden. Er moeten voorbeelden gesteld worden!

DIETSCHLAND of GERMANJE?

HET zal den lezers van „De Misthoorn" niet onbekend zijn, dat het streven naar innige verbondenheid met verwante gemeenschappen een essentieel element is van de nationaalsocialistische revolutie, ook in het Nederland-van-heden. Ja, eigenlijk is de geheele strijd, dien wij hier sedert Mei 1940 voeren, erom begonnen het Nederlandsche volk ervan te overtuigen, dat het behoort tot een grooter geheel en het binnen te leiden in een grootere ruimte dan waarin het totnutoe geleefd had, teneinde zoo een einde te maken aan het isolement van den Hollandsch-Nederlandschen kleinstaat. *Nederland keert tot Europa terug*, nadat het als gevolg van verschillende gebeurtenissen 300 jaar lang een balansfaktor was geweest tusschen Engelsche en Duitsche, d.w.z. tusschen niet- en wèl-Europeesche machtsconcentraties.

Het geheele Nederlandsche volk, nationaalsocialist of niet, voelt, dat het goed is, wanneer wij weer in den schoot van het Avondland worden opgenomen, omdat wij dáár en nergens anders tenslotte thuishooren. Het ware dwaasheid te meenen, dat een nieuw Europa, dat met zooveel bloed en tranen wordt aaneengesmeed, hier in het Westen een staatje zou dulden, dat een eigengereide „onafhankelijkheids-", „zelfstandigheids"- of „neutraliteits"-politiek zou kunnen voeren en daarbij zooals voorheen een invalspoort voor vreemde en vijandige invloeden zou kunnen zijn.

De Staat Nederland heeft voorgoed zijn dubbele gezicht verloren. De toekomst vindt ons volk met het geweer bij den voet op wacht, den blik gewend naar het Westen, omdat in het Oosten het vredeswerk van den opbouw is ingezet, dat tegen iedere Europeesch-vijandige agressie zal worden beschermd.

Onze politieke gebondenheid voor de toekomst ligt dus vast. Wij nationaalsocialisten streven echter naar een andere binding, die gegrondvest is op hoogere waarden: de binding van het bloed. Het r a s is de maatstaf voor ons denken en ons doen; het ras zal daarom ook bepalend zijn voor de staatspolitieke constructie, waarin wij wenschen te leven. Slechts een R ij k, dat allen, die van ons ras zijn, omvat en samenbindt, een rijk der Germanen, zal ons op den duur bevredigen. Wij streven daarom het Germaansche Rijk na als eenig-mogelijke duurzame constructie, als Europeesche kerngemeenschap, als zuivere uitdrukking der nationaalsocialistische bloedsidee. De tijd der kleinstaterij is voor Germanen voorbij, omdat ons diepste verlangen géén bevrediging vindt in welken kleinstaat ook, doch uitsluitend in het Rijk.

Nu is er altijd verschil geweest tusschen theorie en praktijk. Niet ieder durft direct de praktische konsekwenties aan van de theorie, die hij aanvaardt of zelfs verdedigt. Bovendien is het Rijk der toekomst een machtig en grootsch begrip, waarin voor lieden met ruimte-vrees geen plaats zal zijn. Vandaar dat dezulken zich nu reeds tégen dat Rijk verklaren. Zij doen dat met des te meer nadrukkelijkheid, wijl zij tegelijk te kennen geven, dat zij niet willen volharden in den toestand van het oogenblik. Ook z ij zeggen, dat Nederland in zijn huidigen vorm heeft afgedaan en dat het eenmaal grooter zal herrijzen. Hoe dan? Wel, als *Dietschland!*

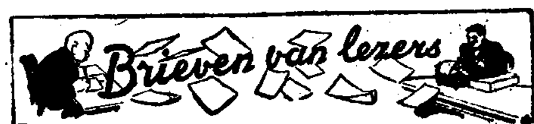
Diteschland zal een soort surrogaat-Rijk zijn, een staat, die tegemoet komt aan zekere volksche aspiraties, met name aan de „volksche aspiraties" van het instituut, dat zich in de geschiedenis steeds de grootste vijand van elk volksch-nationalistisch streven toonde: de Roomsche kerk als internationaal-politieke macht. Waar „Rome aan „ketterij en heidendom", zooals het begon met Luther en voortleeft in het ontwakende Noorden van thans, een hak kon zetten, daar heeft het zulks niet gelaten.

En ook nu weer probeert het afbreuk te doen aan de Germaansch-heidensche revolutie met behulp van ijverige jezuïeten, die zich overal ingedrongen hebben en, zooals bij die heeren gebruikelijk is, achter schoonschijnende woorden en daden steeds een of andere vuiligheid verbergen.

Het spreekt vanzelf, dat wij Noord-Nederlanders ons ten nauwste verbonden voelen met onze volksgenooten in Vlaanderen en Frankrijk. Als Nederduitsche Germanen hebben wij *tezamen* in de geschiedenis grootsche bijdragen geleverd tot de Germaansche en Avondlandsche kultuur. Er is niets, dat ons in wezen vermag te scheiden, want taal noch godsdienst vormen een volk. Wij behooren dus bijeen, zij en wij, Vlamingen en Noord-Nederlanders. Daarom is het Dietsche streven in zichzelf gezond: het tracht samen te bundelen, wat niet gescheiden mag zijn. En vele nationaalsocialisten in dit land hebben in het verleden aan dien wil tot vereeniging van wat van gelijken bloede en gelijke taal is, uitdrukking gegeven. Dat er een scheidslijn bestaat dwars door het Nederlandsche leef- en woongebied is een absurditeit en een volksche onrechtvaardigheid, die de toekomst zal uitwisschen.

Maar — en nu komen wij tot het kernpunt van het rassisch nationaalsocialisme — het is een éven groote ongerijmdheid en onrechtvaardigheid, dat de Germaansche levensruimte door zulke scheidingslijnen is gespleten in min of meer levensvatbare staten. In een verleden, waarin alle volksche waarden onder invloed van de joodsche overheersching in den hoek getrapt werden en het Germanendom ten koste van alles verdeeld moest blijven, was zooiets mogelijk, doch nu niet meer, *want alleen het ras bepaalt voor ons, waar grenzen moeten loopen.* Taal noch godsdienst kunnen scheiden, wat door gelijk ras gebonden is. Taal en godsdienst zijn producten van het rassisch zieleleven; zij kunnen daarom, bij gelijken rassischen grondslag, nimmer separeerend werken.

Het waarlijk strijdbare deel der Nederlandsche nationaalsocialisten, dat de groote waarden dezer revolutie innerlijk beseft en bereid is alles voor de verwezenlijking daarvan te offeren, voelt zich verbonden met heel de Germaansche wereld. Onze jongens aan het front strijden niet om de Hollandsche kleinstaterij te bestendigen of om hier een Roomschen burcht te vestigen, neen zij strijden voor de bevrijding van het geheele Germanendom, dat gelouterd en gesterkt als een naar binnen en naar buiten onverbrekelijk geheel uit den strijd zal te voorschijn komen. De soldaten aan het front worden niet gedreven door de zucht naar privé-macht, geld of baantjes, zij dragen het heilig vuur der Germaansche opstanding in zich, dat door niemand weg-*geredeneerd* zal kunnen worden. Deze soldaten, die tot staalharde mannen-van-de daad geworden zijn, verlangen, dat hun inzet meer vruchten zal afwerpen dan een ruil van zetels en baantjes in Nederland. Gelukkig weten de felste strijders, die hier achtergebleven zijn, dat ook. Het offer van het front zal niet verloochend worden. Als konsekwente nationaalsocialisten, die steeds het grootere belang laten prevaleeren, staan de *Dietsche* strijders achter het *Germaansche* front, omdat zij weten, dat in het Rijk der toekomst óók de deelen van Nederlandschen stam, die nu nog gescheiden zijn, vereenigd zullen worden. Omwille van Germanje, maar niet ter verwezenlijking van een staatjes- en potentaatjes-manie, zal al wat Dietsch is weer bijeen behooren. Daar is geen vraagstuk „Dietschland of Germanje?", daar is slechts één mogelijkheid: hèt Rijk, waarin de Nederlandsche stammen een waardige plaats zullen innemen. Voor de verwezenlijking van dat Rijk zullen wij met onze soldaten strijden, ook omdat wij weten wat „Dietsch" zijn beteekent.

Kameraden,

In Meppel op het station troont sind jaar en dag de „blonde joo" Sam de Leeuw. Thans prijkt op zijn borst ook het afkeuringswerk.

Maar ik weiger uit zijn handen de national-socialistische lectuur te ontvangen. Ik voel het aan als zou het er door zijn bezoedeld. Deze Woestijnlooper had vroeger nog de „aardigheid" om (in het glorietijdperk van de „Unie") het vunzige Uniebladje op de Vova bevestigd voor zijn kiosk ten toon te stellen! Ook verscheen zijn Jodenneus nog wel eens in de restauratie.

Er is één oplossing mogelijk. Eruit! Het Ghetto of dwangarbeid. Het zijn toch immers onze doodsvijanden?

Heil!
J. B. te S.

Het Jezuietisme als WERELDMACHT

NAAST de internationale vrijmetselarij en het internationale jodendom vormt het jezuïtisme één van de grootste gevaren, die een nationalen opbloei van het Germaansche leven bedreigen. Naar den geest ten nauwste verwant met het jodendom, is het jezuïtisme er in geslaagd zijn stempel te drukken op het Christendom, zoodanig, dat het Christendom zich thans aan ons zoo goed als geheel voordoet als een joodsche leer, die voor de Germaansche wereld niet aanvaardbaar is. De schrijver van het binnenlandsch overzicht in „Vova" kan dan ook dezer dagen zeggen: Wij hebben er niet het minste bezwaar tegen dat dit christendom aan bestrijding onderhevig is, moge het verdwijnen, hoe eer hoe liever, want zijn Stichter herkent men er niet meer in."

Met zijn machtig wapen, de Roomsche kerk, die het geheel onder zijn invloed heeft weten te brengen, beheerscht het jezuïtisme het geheele christelijke leven. Jodendom en vrijmetselarij zijn door de Societas Jesu steeds en stelselmatig gesteund en in de hand gewerkt. Het jezuïtisme kan daarom, waar de invloeden van vrijmetselarij en jodendom voor een belangrijk deel zijn uitgeschakeld, als de grootste vijand van het nationaal-socialisme en de volksche gedachte worden beschouwd. Wij hopen daarop binnenkort in „De Misthoorn" terug te komen. Hieronder volgen een aantal citaten, die door Ing. Dipl. Ir. J. van Roessel in zijn werk „De Duivelsche Drieeenheid" zijn bijeengebracht en die een indruk geven van het jezuïtisch machtsstreven:

De jezuiet M. Liberatore in „La Chiesa e lo Stato (Kerk en Staat), Napels 1871:

„Dus moeten de wereldlijke heerschers der volken ondergeschikt zijn aan het christelijk priesterdom en het meest aan den Paus te Rome."

„Iedere gedoopte is aan den Paus meer onderworpen dan aan welken wereldlijken heerscher ook."

„De wereldlijke vorst houdt ook als vorst niet op onderdaan van den Paus te zijn."

De Jezuietengeneraal F. X. Werniz in „Jus Decret", Rome 1898:

„De Staat is aan de rechtspraak der Kerk onderworpen, krachtens welke de burgerlijke zeggenschap aan de kerkelijke waarachtig ondergeschikt en tot gehoorzaamheid verplicht is."

„De Kerk heeft het recht een strijdpunt authentiek toe te lichten. Aan dit oordeel heeft de Staat zich te onderwerpen."

De Jezuiet De Luca in „Institut. juris. eccles. publici", Rome 1901:

„De Staat heeft den plicht, de ketters op bevel en in opdracht van de Kerk met den dood te straffen. Hij kan den hem door de Kerk aangebrachten ketter niet van deze straf bevrijden. Niet alleen diegenen vervallen tot de doodstraf, die als volwassenen van het geloof zijn afgevallen, doch ook al degenen, die de met de moedermelk ingezogen ketterij hardnekkig blijven aanhangen."

De Jezuiet Lehmkuhl in „Stimmen aus Maria-Laach", (1876):

„De Staat is verplicht katholiek te zijn."

Het officieele Ordeorgaan „Civilta Cattólica" (1871):

„De Paus is naar Goddelijk recht de hoogste ordenaar en leider der christelijke staten. Hij heeft het recht, de christelijke vorsten, die hun macht misbruiken, ter verantwoording te roepen, te straffen, zoo noodig af te zetten."

Ter anderer plaatse lezen wij in Civilta Cattólica, dat ook in twijfelgevallen een strijd tusschen de Kerk en den Staat verboden is, omdat de Staat aan de Kerk ondergeschikt is.

De Jezuiet Von Hammerstein in „Kirche und Staat", Freiburg 1883:

„Superioriteit op welk gebied dan ook van de Kerk over den Staat is dus niet te betwijfelen; daarentegen is elk hoogheidsrecht van den Staat over de Kerk niets anders dan een onrechtmatige usurpatie."

„De Staat moet, wil hij geen rebel zijn tegen die autoriteit, waaraan hij zijn geheele autoriteit zelf te danken heeft, katholiek zijn, of wanneer hij het nog niet is, katholiek worden."

De Jezuiet Przywara in een reeks voordrachten in 1926 te Karlsruhe:

*„Het is een dwaling, den zoogenaamden Kulturkampf *) als een afweerstrijd van het katholicisme te beschouwen. In werkelijkheid was de Kulturkampf een aanvullende beweging van het katholicisme (lees: jezuïtisme) tegen den modernen (lees: protestantsch-ketterschen) geest, die met het aanplakken van de 95 thesen van Luther is begonnen en zich in den Pruisischen Staat heeft belichaamd. De fictieve voorstelling, dat de Kulturkampf een katholieke afweerbeweging was, was destijds noodzakelijk met het oog op de uitwerking op het volk."*

(Men vergelijke het geheel analoge hedendaagsche gekrijt over godsdienstvervolging).

„Ja, maar tegenwoordig denkt de Kerk daar niet meer zoo over," zoo hooren wij de stem van een sceptischen lezer. Toch wel. Ziehier b.v. een stem in 1936:

Strijd en Exercitiën, tijdschrift der Katholieke Actie (Actio Cattólica) 1936:

„Deze beweging, die de geheele wereld omspant, wenscht niet alleen de beginselen van het rijk van Christus (volgens Roomsche opvatting) in de zielen van de menschen te zien, doch zij (de Roomsche beginselen) moeten ook worden doorgezet in het geheele particuliere en openbare leven, in het gezin, de jeugdopvoeding, in de organisatie van den Staat met zijn wetgeving en justitie, in het leven der volken."

De Jezuiet K. Cathrein in „Moralphilosophie II", 1890:

„Objectief bezien heeft van alle kerken alleen de katholieke kerk recht van bestaan, omdat zij de eenig ware is. En daar volgens Gods bedoeling alle regeeringen en alle menschen katholiek dienen te zijn, zou er slechts één godsdienstcultus op aarde mogen zijn, namelijk de katholieke, zoodat de geheele menschheid een groote godsdienstige familie zou vormen, onderworpen aan den Paus van Rome, den plaatsvervanger van Christus op aarde."

De jezuietenknecht Moenius in „Paris Frankreichs Herz", München 1928:

„Door alle eeuwen heen is het in alle landen der orbis christianus de roem van het Episcopaat (d.i. de Bisschoppen) en de geestelijkheid geweest aan de zijde van den Paus te staan, ook dan als het tegen het eigen land(d.i. Vaderland) gaat. Katholicisme (lees: jezuïtisme) breekt elk nationalisme den ruggegraat"(!)

De jezuieten-emigrant Friedrich Muckermann in „Der deutsche Weg" (verschijnende te Oldenzaal, Nederland), d.w.z. vóór 10 Mei 1940!

„Geen wet mag tegen de Roomsch-Katholieke leer gericht zijn, zelfs niet als zij het algemeen belang zou dienen."

De pastoor H. J. Graeber:

„In de Roomsch-Katholieke Kerk in en buiten Italië bestaat er nog slechts een drijvende kracht, waartegenover de geheele rest van het Episcopaat, de kardinalen, geestelijke ordes, scholen zich passief gedragen — en dat is de Orde der Jezuieten. Deze is de ziel, de beheerscher van het geheele Roomsche kerkwezen."

De katholieke kerkprelaat Von Wessenberg:

„De Orde (Jezuietenorde) streeft volgens de natuur harer inrichting en den geest van haar leer naar een universeel despotisme over alle geesten, over alle organen van het staatkundig en kerkelijke leven, zoodat slechts een stekeblinde kan ontkennen, dat deze orde de machtigste, gevaarlijkste geheime vereeniging is, die in Kerk en Staat de eigenlijke heerschappij met geweld zich wil veroveren."

De katholiek Ellendorf in zijn werk „Die Moral und Politik der Jesuiten" (1840):

„Ik heb tot in het diepst mijner ziel den Katholieken godsdienst en de door haar onderwezen Christelijke leer lief. Doch ik was verontwaardigd over de verschrikkelijke verwoestingen en ontredderingen die de Societas Jesu daarin had aangericht. En nu staat in mijn Kerk een partij op, die een verbod voor deze orde eischt. (Wanneer hier?) Mocht ik zwijgen, als ik kon spreken? Mag ik toezien, dat een Orde zich weer in ons geloof indringt, die de zeden door haar zedenleer tot in de wortel vergiftigt . . . . . . Mocht ik zwijgen, als ik kon spreken, en ik de bewijzen voor mij had liggen, dat deze Orde de jeugd en het volk zou bederven en vooral een gloeienden haat tegen onze protestantsche medeburgers zou propageeren?"

*) Ten tijde van Bismarck algemeen bekend.

RECHTERLIJKE SABOTAGE

HET mag overbodig geacht worden, een lange inleiding te schrijven over onvoldoende optreden tegen den zwarten handel en het hamsteren, over gebrekkige controle op het vervoer, over het totaal ontbreken van onderzoek in stadswijken, waarvan het notorisch is, dat zij volgehamsterd zijn, enz. enz. Daarom zullen wij meteen een „officieel" erkend feit van recenten datum geven, waaruit blijkt, voor den zooveelsten keer, dat zekere lieden die nog altijd in het bezit van hun baantjes zijn, hun positie en hun ambt schromelijk ten detrimente van de Nederlandsche res publica misbruiken.

Zoo lezen wij in het *Weekblad van het Recht* van 13 Mei, dat op het beroep van A. H. te Eext, gem. Anloo (requirante van cassatie tegen een mondeling vonnis van den economischen rechter bij de arr.-rechtbank te Assen van 11 Juni 1941, waarbij requirante terzake van „opzettelijk een krachtens de Distributiewet 1939 vastgesteld voorschrift niet nakomen, meermalen gepleegd" tot een geldboete van f 100 subsidiair 100 dagen hechtenis werd veroordeeld), de Hooge Raad ingaat door het vonnis van genoemde Rechtbank te vernietigen en de zaak naar het Gerechtshof te Leeuwarden te verwijzen. En dat ondanks het oordeel van den advocaat-generaal Wijnveldt, die had opgemerkt, dat requirante onder anderen met haar verkoopen van 150 stuks kippeneieren aan één persoon had moeten en kunnen begrijpen, dat zij in overtreding was. Nader bewijs daarvoor te vorderen zou een practisch onmogelijke eisch zijn. Iemand die een moord pleegt behoeft ook niet te bewijzen, dat hij het desbetreffende wetsartikel kent. Requirante had integendeel moeten bewijzen, dat het haar volstrekt niet mogelijk was de verbodsbepalingen te kennen.

Hoeveel rechters zouden er wel deel uitmaken van het Rechtsfront? Driekwart der vijftienhonderd leden wordt gevormd door politiedienaren!

„GODS EIGEN LAND"

vervolg van
„To Make the World Safe for Democracy"

(Van onzen medewerker buitenland)

REEDS in ons vorig artikel wezen wij er op, dat de redenen, waarom Amerika besloot om deel te nemen aan den eersten wereldoorlog, anders waren dan de motieven, die tenslotte leidden tot deelname aan den tweeden. In 1917 wenschte het Amerikaansche kapitaal reeds behaalde winsten in de eerste plaats veilig te stellen, daarnaast nieuwe, zoo mogelijk nog hoogere winsten te kunnen blijven boeken. En hoewel na dezen eersten oorlog al spoedig bleek, dat de vorderingen, die de Ver. Staten als een direct gevolg van dezen strijd op de rest van de wereld hadden, zoo groot waren, dat van aflossing of zelfs maar van rentebetaling geen sprake kon zijn, naast een papieren winst van ongeveer 10 milliard volwaardige dollars kon het belangrijke feit geconstateerd worden, dat inplaats van een schuld van circa zes milliard een vordering van 3½ milliard gekomen was. Uit den knecht was een meester gegroeid.

Thans greep Amerika den oorlog aan als een laatste middel om te ontkomen aan de dreigende gevolgen van een noodlottige binnenlandsche politiek en trachtte het zich lucht te verschaffen door de zwarigheden van het binnenland naar het buitenland te verplaatsen.

De verwachtingen in het kamp der Geallieerden omtrent het gewicht, dat deze deelname ook ditmaal in de schaal zal werpen, zijn hooggespannen. Geen wonder ook, want na de verpletterende nederlagen, die Engeland overal moest incasseeren en vooral na het falen van den bolsjewistischen bondgenoot, werd Uncle Sam de strohalm, waaraan de verdrinkende John Bull zich nog wanhopig vastklemt. Geen wonder ook, wanneer wij zien, wat de Ver. Staten zoo al beloven. Wijzende op de groote tonnage-verliezen, die regelmatig door de Duitsche duikbooten worden veroorzaakt, wees dr. Goebbels eenigen tijd geleden in een artikel in „Das Reich" op deze beloften en zei hij:

„Men behelpt zich hier met de brutale uitvlucht, dat men toch in elk geval meer schepen bouwt, dan er tot zinken gebracht worden. Tegelijkertijd fabriceert men 60.000 pantserwagens, eenige honderdduizenden vliegtuigen, oorlogsschepen zooveel men maar wil en vervoert men levensmiddelen en grondstoffen, dat men tenslotte niet meer weet waarheen. Deze aartsleugenaars geneeren zich daarbij allerminst om tevens te erkennen, dat men noch in Engeland, noch in de Ver. Staten de werkloosheid meester is geworden en zij beklagen zich ook over de luiheid en het gebrek aan vaderlandsliefde der arbeiders, die wel veel willen verdienen, maar zoo weinig mogelijk willen presteeren. Bij ons (in Duitschland) weet iedereen hoe zwaar de moeilijkheden zijn, die de uitvoering van een bewapeningsprogramma ontmoet. Waarbij wij er niet voor terugschrikken tamelijk radikale methoden toe te passen om het noodzakelijke en het gewenschte te bereiken. Wij maken ons geen illusies over het onveranderlijke feit, dat, wanneer men in hoofdzaak transportschepen bouwt, dat geschiedt ten koste van den bouw van oorlogsschepen en dat, wanneer men hoofdzakelijk pantserwagens vervaardigt, dit weer ten koste van den vliegtuigbouw gaat. In het kamp van den vijand kent men zulke overwegingen oogenschijnlijk niet. Dergelijke moeilijkheden doet men daar, zoo te zeggen, met één hand af. Zij brengen daar het wonder teweeg om vrachtschepen èn oorlogsschepen, tegelijk met pantserwagens èn vliegtuigen in astronomische aantallen te produceeren. Door het verlies van grondstofbases worden zij slechts aangevuurd. Reusachtige verliezen van geheele transportvloten worden beantwoord met een glimlach; ja, in weerwil van al deze aanstormende moeilijkheden kan men zich daar nog de luxe van een groote werkloosheid permitteeren, zonder dat de bouw van vracht- en oorlogsschepen, van pantserwagens en vliegtuigen daar ook maar eenigszins onder lijdt."

ZOOMIN als dr. Goebbels zal ook maar een enkele deskundige zich bang laten maken door Amerikaansche of Engelsche propaganda-verhaaltjes. Wie de ware feiten kent, kan er slechts glimlachend aan voorbijgaan en er zich hoogstens aan ergeren, dat er nog zooveel ontwikkelde menschen zijn, die bij eenig nadenken toch beter konden weten, doch al dit fraais voor zoeten koek opeten, zonder te begrijpen, dat zij daardoor op den duur een totaal bedorven maag krijgen.

Bovenaan op het verlanglijstje van Churchill en Roosevelt staat de uithongering van Europa. „Hoera!" roepen de „echte" Nederlanders wanneer zij dat hooren — heelemaal vergetend, dat zij zelf toch ook Europeanen zijn. Toch zal het zoo'n vaart niet loopen. Want hoewel een opeenvolging van strenge winters, zooals wij die laatste jaren gekend hebben, de zelfvoorziening van Europa kan vertragen, een feit blijft het, dat de agrarische productie en daarmede tevens de hoeveelheid voedsel, die noodig is om den veestapel op een voldoend peil te houden, regelmatig stijgt. En wanneer straks de Oekraine, eens, vóór het bolsjewisme, de graanschuur van Europa, weer in exploitatie genomen is, behoeft er, hoe lang de strijd ook moge duren, in geheel Europa geen angst voor honger te bestaan. Slechts Engeland, afgesneden van het continent en voor 70 pct. afhankelijk van overzeesche aanvoeren, loopt in dit opzicht groot gevaar.

Amerika heeft de petroleum. Inderdaad. Maar met petroleum alleen wordt nog geen oorlog gewonnen. Vooral niet wanneer men daar in stijgende mate de middelen mist om deze olie te brengen op die plaatsen, waar zij het meeste noodig is — de steeds scherper wordende beperkingen van het particuliere verbruik in de Ver. Staten zijn in dit opzicht veelzeggend. En ook vooral niet, wanneer men overweegt, dat Europa de middelen bezit om, zij het niet ruimschoots dan toch voldoende, synthetische benzine en andere vervangingsmiddelen te vervaardigen, waarnaast steenkool — in overvloed — en waterkracht als bronnen van energie toch ook een woordje meespreken. De binnenvaart speelt in Amerika, anders dan in Europa, geen rol van beteekenis. Goederen moeten of buitenom langs de kusten vervoerd worden, waarbij zij groot gevaar loopen getorpedeerd te worden, of wel per spoor of per auto door het binnenland geleid te worden. Maar de spoorwegen hebben tien jaren achtereen in de hoogste mate geleden onder de economische crisis, waardoor talrijke maatschappijen hun materiaal niet op voldoende wijze meer konden onderhouden of aanvullen. Luxe-treinen, Amerikaansche reclamemiddel bij uitnemendheid, maar alleen ten pleziere van een dunne „Oberschicht" van plutocraten, leenen zich niet voor het vervoer van ertsen en steenkolen.... Auto's, ja die heeft Amerika in overvloed en ook goede wegen. Maar wat zijn auto's en wat zijn goede wegen, wanneer de banden gaan ontbreken. Men lachte daar altijd om de Duitsche kunstrubber, Malakka en Ned.-Indië leverden het natuurproduct immers goedkooper en ruimschoots. Maar deze gebieden, producenten van 90 pct. van de wereldopbrengst, bevinden zich in Japansche handen. Amerika zonder rubber is als een horloge zonder veer: een aardig pronkstukje, maar niet geschikt voor het gebruik.

Staal! Ja, wat is oorlog zonder staal? Amerika zal het leveren. Geweldige hoeveelheden worden opgesomd. Maar intusschen dalen de winsten der staalproduceerende ondernemingen. Door gebrek aan oudijzer, dat naast het erts bij de staalfabricage een voorname rol speelt, kunnen zij niet meer op volle capaciteit werken. Terwijl andere ondernemingen, die er in dat opzicht beter aan toe zijn, klagen, dat zij door overbezetting niet in de gelegenheid zijn hun hoogovens goed te kunnen blijven onderhouden.

En dan is daar het vraagstuk van het aluminium. Een menschenleeftijd terug nog een zeldzaam artikel, dat in waarde niet voor zilver onderdeed, heeft het zich ontwikkeld tot een oorlogsgrondstof par excellence. Zonder aluminium geen vliegtuigen. Zonder vliegtuigen geen oorlog. Amerika zal deze vliegtuigen leveren; bij honderdduizenden tegelijk. Doch wanneer wij nu eens aan alles voorbijgaan, wat voor vliegende vliegtuigen noodig is — want dat is toch de bedoeling? — dan blijft bauxiet over. Aluminium wordt met behulp van electriciteit uit bauxiet gewonnen. Noord-Amerika heeft geen bauxiet — Europa wel! — voor een dergelijke gigantische massaproductie. Normaal werd reeds 60 pct. geïmporteerd. Voor een groot deel uit Ned.-Indië. Nu bezit Zuid-Amerika deze delfstof in rijke mate. Kan het daar dus vandaan komen? Op den duur natuurlijk wel, maar voorloopig moet er rekening mee gehouden worden, dat de havens gelegen in de gebieden, waar bauxiet gevonden wordt, niet ingericht zijn op massavervoer van dit artikel. Eerst moeten dus de havens, etc. gebouwd worden en dan moeten er nog schepen zijn, die voor het transport zullen zorgen. Tijdens de New-Deal-periode wilde de Amerikaansche regeering groote electriciteitscentrales bouwen. Maar de tijd werd verdaan in processen, die deze regeering tegen haar eigen gerechtshoven moest voeren. Het resultaat is, dat de Ver. Staten thans niet beschikken over de electriciteit, noodzakelijk om dergelijke reusachtige, voorloopig nog niet aanwezige, kwantiteiten bauxiet in aluminium om te zetten.

Wanneer een melkboer zijn zaak in een kruidenierswinkel wil omzetten, dan zal dat meestal wel lukken. Al zal hij „leergeld" moeten betalen. Maar wanneer een schoenmaker schrijnwerker wil worden, heeft dat al heel wat meer voeten in de aarde. De voorwaarden moeten al heel gunstig zijn, wil het beoogde doel bereikt worden. Maar Amerika draait er zijn hand niet voor om! Omdat het blikken Fordjes kon bouwen, kan het nu meteen ook wel pantserwagens fabriceeren, bij tienduizenden tegelijk. Een scheepsbouw van eenige beteekenis heeft het nooit gehad. Maar dat is geen beletsel om niet binnen jaren, maar binnen maanden, de grootste scheepsbouwindustrie ter wereld te bezitten. Gelijk het ook vliegtuigen, kanonnen en machinegeweren meent te kunnen maken alsof het conservenblikjes, films en schoonheidsmiddelen zijn. In Amerika kan alles.... kijk maar naar m'n hoofd zouden ze bij ons in Amsterdam zeggen. Alleen de werkloosheid beteugelen, dat kon men er niet. Zoomin als men er de corruptie kon uitbannen. Een gezegend land, Gods own country!

KERTSJ

CHARKOW

CLAUDIUS

DE LAMME EN DE BLINDE

(Twee fronten-oorlog...)

Soldaten-productie-centra van de Sovjets in Siberië

Zullen zij verloren oorlogsbedrijven in het Westen kunnen vervangen?

Tweeling-fabrieken over den Oeral

(Van onzen correspondent Frederik ChrisStoffel)

BERLIJN, 16 Juni. — Toen de communistische revolutionnairen, kort na afloop van den vorigen wereldoorlog, in Rusland de macht hadden veroverd, zijn zij dadelijk begonnen met de uitvoering van een gigantisch plan, dat geheel gebaseerd en gericht was op een nieuwen oorlog. Alle maatregelen, die sedertdien in het onmetelijke rijk zijn getroffen, hadden per slot van rekening slechts één doel: de Sovjet-Unie voor te bereiden op de beslissende krachtproef, die vroeg of laat, doch onvermijdelijk, komen moest.

De Sovjets hebben onmiddellijk begrepen, althans in ieder opzicht met de waarschijnlijkheid gerekend, dat zij bij een gewapend conflict met de buitenwereld voornamelijk uit eigen bronnen zouden moeten putten, dat zij op eigen krachten zouden zijn aangewezen en dat zij op minstens twee fronten zouden moeten vechten. De legerleiding der Sovjets heeft zich twintig jaar lang met autoritaire macht aan de voorbereiding van dezen strijd kunnen wijden en haar bevoegdheden strekten zich niet alleen uit over zuiver militaire aangelegenheden, maar tevens over elk daarmede direct of indirect samenhangend gebied. Ook de organisatie van de menschenproductie werd op militaire leest geschoeid.

Het begrip van den totalen oorlog is niet in het nationaal-socialistische Duitschland, maar in de bolsjewistische Sovjet-Unie geboren.

GEHEIMZINNIGHEID.

Zoowel de militaire als de economische krachtsontwikkeling hebben de bolsjewistische machthebbers gedurende al dien tijd in een waas van geheimzinnigheid weten te hullen. De Tsjeka en later de Gepeoe hebben er angstvallig en dikwijls met bruut geweld voor gewaakt, dat iets van de geheimen naar buiten uitlekte. De jaarlijksche parades op het Roode Plein te Moskou waren bewust misleidend en zelfs in den winter-veldtocht van 1939/40 tegen Finland hebben de Sovjets klaarblijkelijk met opzet den indruk pogen te wekken, alsof hun soldaten nog aan het begin der menschelijke evolutie stonden en voor een modernen technischen oorlog nog niet klaar waren. Welke prachtmenschen van een in Europa nog niet bekend ras zij inderdaad bezaten en in welke enorme hoeveelheden deze wezens werden geproduceerd bleek duidelijk in den nazomer van het vorige jaar, toen hun legers aan de Westelijke grenzen nederlagen leden, zonder dat er ook maar één soldaat minder werd geproduceerd. Deze ervaring noopt tot voorzichtigheid bij de beoordeeling van de resteerende potentie der Sovjets.

IN OERAL EN SIBERIË.

Een van de groote vraagteekens, die zich in dit verband voordoen, heeft betrekking op de soldatenindustrie der bolsjewisten. Uitgaande van de veronderstelling, dat men bij het terugtrekken wel eens een mannetje zou kunnen verliezen, hebben de regeeringsinstanties te Moskou er van meet af aan naar gestreefd nieuwe menschen in het binnenland te scheppen (Gen. 1 : 26). Jarenlang is er met man en macht aan gewerkt op de hellingen van den Oeral en in de onherbergzame, nauwelijks toegankelijke oorden van Siberië enorme bedsteden op te richten en de nog braak liggende schatten te exploreeren.

In welk een mate en tot welk een graad het werk is gevorderd, is onbekend. Zelfs de buitenlandsche producenten, die in deze afgesloten gebieden werkten, zullen slechts een onvolkomen en onvolledig beeld kunnen geven van wat zich daar afspeelt. Zij zagen niet meer dan een klein deel van dit reusachtige bedrijf en ook dat nog niet in alle finesses. Met welk een geraffineerdheid de Sovjets te werk zijn gegaan, wordt o.a. geïllustreerd door de volgende bijzonderheid:

Tal van bedsteden uit het Donetzbekken zijn jaren geleden reeds nauwkeurig nagebootst in Siberië. Deze tweelingbedden hadden niet alleen precies dezelfde vormen en afmetingen als hun voorbeeld in het Zuiden, zij waren ook volkomen eender ingericht. Dezelfde nachtkastjes stonden op dezelfde plaats. Hetzelfde gereedschap was voorhanden. Gewerkt werd er in deze bedsteden niet.

Wat hadden deze zonderlinge ondernemingen te beteekenen? Het raadsel is thans opgelost. Toen de Duitsche legers tijdens hun onweerstaanbaren opmarsch het Donetzbekken binnenrukten, werden de arbeiders der bedreigde fabrieken en bloc overgebracht naar de leegstaande bedrijven in Siberië, waar zij onmiddellijk hun plaats vonden en hun werk konden hervatten.

LAND DER RAADSELEN.

Helaas was het geen werk des vredes en waren het geen nobele bedoelingen die de Sovjets aanspoorden tot inspanning van al hun krachten. Niet terwille van de welvaart der bevolking, maar om hun eigen macht te stabiliseeren en te vergrooten, werden tallooze bedsteden opgericht. Tusschen Moskou en Kamtsjatka, bijna 7000 kilometer van elkander verwijderd, strekt zich het gebied uit, waar de Sovjets naar hartelust konden experimenteeren. Millioenen bannelingen, politieke gevangenen, moderne dwangarbeiders en slaven hebben hier twintig jaar gezwoegd en geploeterd en onder den dwang van den knoet en van bajonetten de plannen uitgevoerd, die in het Moskousche ministerie van Oorlog waren gesmeed.

Dit is in groote trekken alles wat wij van de Siberische geheimen weten. De toekomst zal leeren wat het werk der Sovjets in dit duistere land waard is en of de bolsjewistische soldatenindustrie in dit afgelegen deel van het bolsjewistische rijk inderdaad in staat zal zijn de verloren bedsteden in het Westen te vervangen. **(Nadruk verboden.)**

Uit het dagboek van David Cohen

5)

23 Mei (Zaterdagavond)

Ik heb Greetje beloofd om morgen met haar uit te gaan. Daarvoor heb ik dan ook extra condities bedongen, die mij geen windeieren zullen leggen.

Toen ik vanmorgen op den Dam kwam, durfde ze mij eerst haast niet aan te kijken. Dat kwam natuurlijk van dien zoen van gisteren. Dien zou ik weten uit te buiten. Ik ging voor haar staan en zei:

„Hoor eens hier, Greetje, ik heb erover nagedacht en ik vind het wel leuk om morgen met je uit te gaan."

Zij kwam overeind uit haar gebukte houding en keek mij stralend aan.

„Dat vind ik fijn, David!"

„Ja, dat begrijp ik. Maar nu moet je eens goed luisteren. Uitgaan kost geld en dat heb ik niet. Al wat ik verdien, stuur ik naar mijn moeder."

„Dat vind ik mooi van je, David!" zei ze hartelijk.

Ik probeerde zoo bescheiden mogelijk te kijken bij deze loftuiting en ging haastig verder:

„Maar nu had ik het volgende voorstel: Geef mij de heele winst van dezen dag, behalve het dubbeltje slaapgeld voor je oom. Dan blijven we morgen heel den dag bij elkaar en gaan lekker uit."

Ze keek eerst bedenkelijk, maar ik streek als per ongeluk even met mijn arm langs den hare. Ze kreeg een hoofd als vuur.

„Afgesproken David!"

We gingen toen weer bosjes maken en verdeelden die eerlijk. Zij honderd en ik honderd. Ik maakte van de mijne weer tweehonderd en verkocht ze allemaal in de Kalverstraat bij de kerk. Zij had er om vijf uur vijftig verkocht. Ik nam die andere vijftig van haar over, verdubbelde die weer en verkocht ook die honderd. De Zaterdag schijnt een extradag voor Maria te zijn bij die Roomschen. Zoo had ik dus even vijftien gulden verdiend. En dan nog dien rijksdaalder van Greetje. Dat maakte samen zeventien en een halven gulden. Ik ging terug naar den Dam en nam den rijksdaalder van Greetje in ontvangst. Een dubbeltje mocht zij houden voor nachtlogies. Ze keek wel een beetje sip, maar ik nam haar onder den arm en bracht haar heelemaal naar huis. Daar was zij zoo blij mee, dat zij heelemaal opfleurde, zoodat ik het niet noodig vond, om haar eigen beweging een zoen te geven, wat ik zeker zou gedaan hebben, zij sip was blijven kijken.

Ik bezit op het oogenblik dus zeven en twintig gulden en drie en twi cent.

Misschien dat ik morgen die drie en twintig cent samen met Gre opmaak.

24 Mei

We hadden afgesproken elkaar om tien uur op den Dam te ontmo Ik had mijn kleeren netjes uitgeborsteld, mijn gezicht goed gewass onder de pomp en mijn haren goed uitgekamd. Ik mag gerust zeg dat ik er heel aardig uitzag. Ook Greetje zag er allerliefst uit.

„Waar gaan we heen?" vroeg ze.

„Naar Artis," zei ik zonder aarzelen. Want dien nacht was mij ingenieus plan ingevallen, om daar zonder te betalen in te geraken.

Greetje sloeg bijna achterover van verbazing.

„Naar Artis?" hijgde ze. „Maar jongen, dat kost veel te veel!"

„Laat dat maar aan mij over. Je hebt gisteren al je winst beschik gesteld en dus heb je recht op een mooien dag. Maar je moet doen, ik je zeg."

Ik gaf haar een arm en genoegelijk keuvelend wandelden we Artis. In de buurt van den ingang bleven we staan.

„Waarom gaan we niet naar binnen?" vroeg Greetje.

„Ik heb een paar gezelschapsbiljetten gekocht. We moeten wach tot het gezelschap komt en dan moeten we ons oogenblikkelijk aansluiten. Als ik je een duw geef, meng je je onder het gezelschap, ga je gewoon mee naar binnen. Ik kom achterna, want ik moet afrekenen met den leider van het gezelschap."

We moesten wel een half uur wachten, voor er een groot gezelsc aankwam. Een heer sprak tegen den portier en liet een papier zien. portier knikte en de heer wenkte het gezelschap. Een voor een gin de menschen door het tourniquet. Ik gaf Greetje een duwtje. Arge ging zij midden in het gezelschap staan en draaide mee door het Ik ging vlak achter haar staan en kwam zoo mee naar binnen. Ik ho den portier tellen. Maar achter mij kwamen nog meer leden van het g schap en als de portier tot de ontdekking zou komen, dat er twee doorgeslipt waren, dan op het biljet stond, zouden wij al lang verdw

...efoon

...aarin opgenomen „DE SLAAPMUTS"
...IT STROOPOP, Leuterkerke (N.-H.)

Deze ruimte blijft gereserveerd,
Totdat de J. I. weder adverteert.
Herdenkt haar dan weer met uw gaven
Als goede goy'sche jodenslaven!

DORUS CLINGELBOS

Zeer geslaagde Kameraadschaps-avond van den Joodschen Raad

In de feestelijk versierde zaal van Handwerkers-vriendenkring, vond hedenavond een kameraadschapsavond plaats, waarbij het bestuur alsmede het volledig personeel van den Joodschen Raad aanwezig waren, zulks naar aanleiding van het vele afmattende werk in de afgeloopen weken verricht. Het was een aardig gezicht, de gele sterren omkranst door neuzen en kroeshaar en we konden best begrijpen, dat vele goyim teleurgesteld door den ordedienst moesten worden weggestuurd, daar zij zoo graag dezen avond van jolijt en luim hadden bijgewoond. Na het prachtige strijdlied „Dat we toffe Jidden zijn, dat willen we weten" indrukwekkend op het orgel, geleend voor niets van onze broeders der Herv. Gemeente alhier, gespeeld door Bernard Plukker, vroeg onze leider Bram Asscher het woord. Fel veroordeelde hij die Joden, die het werk van zijn instelling saboteeren en die de waarheid der idioot hooge loonen aan hun kennissen trachten mede te deelen. Ook verweerde hij zich fel tegen de bewering, dat alleen familie-leden in het bedrijf zouden worden opgenomen, dit gaat alleen maar tot achter-achter-neven; spr. herinnerde aan den bonzen-tijd, toen is er ook gezwegen. Het moest spreker van het hart, dat er nog zooveel Joden met vettige kragen en costuums rondloopen, dat maakt vooral tegen de bezettende macht een verkeerden indruk, vooral nu men zijn vermogen moet aangeven. De Joodsche Raad zal nu weer een afdeeling stichten, n.l. „de ontvetting en ontsmetting", minimum salaris fl. 100 per maand, speciaal voor familieleden in den 3den graad. Spreker eindigde met de echte vaderlandsche woorden: „Dispereert niet — alles sal regh kom". Hierna werd een vlot revue-programma afgewerkt met Moos Machinegeweer en zijn trawanten in de non-stop-show „Vaarwel Amsterdam, welkom Jeruzalem". Rest ons nog te vermelden, dat de Joodsche Weer-Afdeeling, onder leiding van kapitein Ignas Bolle na de pauze onze Duitsche Rasgenooten wegens rooverij en lawaaierigheid de zaal uit moest zetten. Al met al een geslaagde avond.

HET RECEPT VAN DE WEEK
JUDAS SOEP

Neem een portie bedrog, flink wat brutaliteit, een dosis opdringerigheid en een handvol arrogantie, roer dit flink door elkaar en laat het dan stevig koken. Vervolgens zachtjes afkoken, anders kunnen wij het niet meer slikken.

Mevr. J. O. Den-Knecht

HET GEZEGDE VAN DE WEEK

Al is Juda nog zoo snel, de waarheid achterhaalt hem wel.

De Kinder Telefoon

Verborgen sterren

„Neem nog een paar augurkies, man en wat azijn, man," zei moeder.

„Men is toch nergens meer veilig bij die bombardementen," merkte neef Sam op.

Wij moeten de Gestapo laken.

Taco Hendriks is een goy.

„Hebt u nog een flesch wijn, koopman?" vroeg tante Saar.

Vragenrubriek

Levie Bramson—Kamp Hoogeveen. Neen, mijnheer, met een kruiwagen schept men niet en met een schep kruit men niet, het is juist andersom! Betr. zweet, inderdaad, dit zijn druppels, die o.m. op het voorhoofd kunnen voorkomen. Dat U ze nooit eerder heeft opgemerkt, is zeer juist, want geldschieten heeft U nog nooit zweet gekost, Uw cliënten waarschijnlijk wél.

REDACTIE

Hoofdredacteur: Gerrit Stroopop, Leuterkerke; plaatsvervanger van den hoofdredacteur: Eli Krantenman; adviseerend hoofdredacteur: Sam Onderwijzer; secretaris van den hoofdredacteur: Maup Pennevoerder; adjudant van den hoofdredacteur: Julius Korporaal; chef van dienst: Harry Ossedrijver; eerste redacteur buitenland: Joseph Lopes de Vitoa; tweede redacteur buitenland: Moos van Praag; eerste redacteur binnenland: Lou Waterman; tweede redacteur binnenland: Piet Jansen; eerste redacteur kunst: Sal Voorzanger; tweede redacteur kunst: Moritz Ballegooier; eerste redacteur financiën: Aron Goudeketting; tweede redacteur financiën: Marcus Schijvendraaier; eerste redacteur geestelijk leven: Rabbi Mozes Hangjas; tweede redacteur geestelijk leven: Ds. K. W. A. K. Zalvertroost; eerste redacteur sport: Izaak Wegloop; tweede redacteur sport: David Knokker; eerste redacteur agrarisch leven: Benjamin Uienkruier; tweede redacteur agrarisch leven: Levie Augurkiesman; eerste redactrice vrouwenrubriek: Sara Soep; tweede redactrice vrouwenrubriek: Rachel Vetklep; eerste redacteur ontspanningsrubriek: Ies Azijnman; tweede redacteur ontspanningsrubriek: Nathan Poepjes; fotoredacteur: Jacob Blitz.

...n in de tuinen van Artis. Ik nam Greetje bij de hand en trok haar ...astig mee.

„Laten we toch eerst de papegaaien bekijken," zei Greetje.

„Dat kunnen we straks wel doen. Nu eerst gauw rechtsaf."

Op den hoek draaide ik mij even om en zag hoe de portier in heftig ...t gewikkeld was met den leider van den troep. Haastig ging ik ...et Greetje verder en liep kris en kras door de verschillende lanen ...nder ergens stil te houden.

„Maar David, wat doe je toch haastig? Laten we alles op ons gemak ...kijken!"

„Och kind, ik wilde je zoo gauw mogelijk bij de apen brengen. Maar ...je liever hier eerst alles rustig wilt bekijken, is het mij ook goed."

Ik had nu geen angst meer. We waren ver genoeg van den ingang ...wijderd. Greetje was in de wolken. Na drie uren waren we uit...keken. Het was nu ongeveer half twee geworden.

„Zeg David, ik krijg honger."

„Dan gaan we gauw naar het klooster."

We werden er weer hartelijk ontvangen.

„Nou, nou," prees de portierster, „wat hebben jullie een goeie moeder, ... jullie zoo netjes gekleed zijn!"

„Armoe hoeft nog niet vuil te zijn, zegt mijn moeder altijd," antwoordde ... braaf.

„Blijft altijd zoo denken, kinderen!"

„Maar soms is het wel eens moeilijk," ging ik verder. „Mijn zusje en ... moeten Zondags en door de week altijd in dezelfde kleeren gekleed ...an."

„Och, stakkertjes!" zei het nonnetje aangedaan. „Ik zal er eens met ...oeder over spreken. Komt nu maar gauw eten."

We kregen weer een heerlijken maaltijd. Toen we klaar waren, wenkte ... zuster mij. Ik ging met haar mee op de gang.

„Ik heb er met moeder over gesproken. Morgen mag je wat stof komen ...len voor kleeren. Zeg er nog niets van tegen je zusje. Dan wordt het ...or haar een verrassing."

Die waarschuwing kwam me goed van pas. Ik had al bliksemsnel het ...n gemaakt om Greetje niet te laten deelen in dit buitenkansje.

Ik bedankte de zuster hartelijk en ging toen met een zorgelijk gezicht ...eer naar binnen.

„Wat is er, David?" vroeg Greetje angstig.

„Och, de zuster vertelde mij zoo juist, dat ze den prijs van het eten moesten verhoogen tot veertig cent. Ze konden het onmogelijk volhouden voor den ouden prijs."

Greetje lachte opgelucht.

„Gunst, is het anders niets? We verdienen nu toch genoeg? Dat kan er best iederen dag af."

We gingen nu naar het Vondelpark en daar werd Greetje weer kwijlerig. We waren op een bank gaan zitten en ze hing verliefd tegen me aan. Daar ik weer wat aan had verdiend had, liet ik het maar toe. Doch toen ze met haar wang al dichter bij mijn gezicht kwam, sprong ik plotseling op.

„Weet je wat, Greetje? Ik tracteer op drop!"

Ik kocht voor vijf cent drop. Toen vond ik het welletjes en bracht haar naar huis.

Deze dag van uitgaan heeft me dus vijf cent gekost van mijn kapitaal. Maar daar staat tegenover, dat ik morgen stof krijg van de zuster en ik vijftien cent per dag meer verdien aan Greetje vanwege den maaltijd. Als ze maar niet zoo kwijlerig had gedaan, dan had ik dien vijf cent in mijn zak kunnen houden. Misschien was het beter geweest om haar maar te laten gaan. Een volgenden keer moet ik slimmer zijn."

25 Mei.

Vanmorgen was mijn compagnon zeer uit haar humeur. Toen we de bosjes aan 't maken waren, vroeg ze:

„Hoeveel heb je gisteren uitgegeven? Ik heb eens opgeteld: Zaterdag hebben wee tweehonderd bosjes verkocht, dat is dus tien gulden. Maar je maakt mij niet wijs, dat we gisteren tien gulden opgemaakt hebben."

Ik keek haar sprakeloos aan. Zoo'n helderheid van geest had ik bij een goyimmeisje niet verwacht. Mij hersens werkten bliksemsnel, hoe ik mij hieruit zou redden. Oogenblikkelijk wist ik, hoe haar aan te pakken. Ik moest haar overdonderen. Zwijgend frommelde ik in mijn binnenzak en haalde er een biljet van tien gulden uit. Zonder iets te zeggen gaf ik dit aan haar, draaide mij om en veinsde weg te gaan. Maar zooals ik verwacht had, ik had nog geen drie stappen gedaan, of zij was opgesprongen, liep mij na en greep mij bij de schouders.

(Wordt vervolgd)

RAS EN TOEKOMST

BIJ de Uitgeversmaatschappij De Amsterdamsche Keurkamer verscheen korten tijd geleden een boek onder bovenaangehaalden titel, dat door vader en zoon Hylkema is geschreven. De zoon bewerkte het meer exact-wetenschappelijke gedeelte, n.l. de eigenlijke rassenleer met de beschrijving van de lichamelijke en geestelijke eigenschappen der Europeesche rassen (eerste deel), vervolgens de erfelijkheidsleer (derde deel) en ten slotte de erfgezondheidsleer (vierde deel), terwijl de vader daaraan een meer bespiegelend en kultuurgeschiedkundig gedeelte heeft toegevoegd.

Dit boek heeft vele zeer wezenlijke gebreken. Ik zal mij eerst bepalen tot eenige opmerkingen, die meer het geheel betreffen.

De schrijvers missen beiden de gave van de pen. Het boek is in een weinig vlotten en gebrekkigen stijl geschreven. De betoogtrant is vaak onbeholpen en daardoor niet verhelderend, zoodat het lezen soms bepaald vermoeit.

Ofschoon dit werk op den bodem staat van ons Germaansche wezen en zijn levensbeschouwing, zoekt de lezer er vergeefs naar den naam van Adolf Hitler en wordt ook van zijn nationaalsocialisme met geen woord gewag gemaakt. Te meer is dit verwonderlijk, omdat het boek zich toch ook op beschouwelijk politiek gebied begeeft, ook al zeggen de schrijvers in het voorwoord, dat het werk zuiver beschrijvend wil zijn, met geen andere bedoeling dan de belichting van de nieuwe rassenkunde als reddend kultuurbeginsel. Immers alleen door het wereldomvattend genie van Adolf Hitler en zijn geesteskind: het nationaalsocialisme, is de rassenbiologie, of om het anders te zeggen, de leer van bloed en bodem tot grondslag geworden van de samenleving en de politiek van het Duitsche volk; uitsluitend daardoor zijn de begrippen van ras en bloed tot het algemeen bewustzijn des volks doorgedrongen en tot geleefde levenswet geworden en zullen dat ook voor ons Nederlanders moeten worden. Adolf Hitler zelf heeft in „Mein Kampf" aan het ras- en bloedvraagstuk en aan de erfgezondheid beschouwingen gewijd, zoo klaar, zoo voortreffelijk en tevens zoo geniaal, dat zij ons met de grootste bewondering vervullen. (Men leze o.a. de bladz. 435—451 en 477—485.)

Ook het geheele joodsche vraagstuk en de radicale uitbanning der joden uit onze samenleving, zijn het uitsluitend voortvloeisel van de nationaalsocialistische bloed- en bodempolitiek. Dit joodsche vraagstuk is door de schrijvers niet zoodanig belicht, dat de lezer in het jodendom den oervijand van ons Germaansche wezen zal erkennen. In plaats dat de schrijvers vierkant tegen de joden stelling nemen, worden de joden met kennelijke welwillendheid besproken. Zoo verschuilt de zoon als hij over dit woestijnvolk onder den titel „Lenz over de joden" (blz. 96—99) schrijft, zich achter den bekenden gezondheidsvorscher en eindigt met den volgenden lof: „Het is het intellectueele geestesgebied, waar de jood zijn triomfen viert. Dat de joden intellectueel gemiddeld begaafder zijn dan de gemiddelde Europeaan is niet te bestrijden. Zij zijn als het ware de eeuwen door op het intellectueele uitgelezen, aldus Lenz." (blz. 99). Inderdaad heeft Lenz dit laatste geschreven, maar daarnaast toch ook op den parasischen aard der joden gewezen en op hun afkeer van lichamelijken arbeid. Er wordt door den zoon wel gerept over snel omhoog gekomen zwendelaars, die niet toevallig joden waren en gezegd, dat de joden een gebrek aan karaktereigenschappen vertoonen, welke in onze oogen een mensch allereerst groot maken, doch het is zwak. Nog vriendelijker staat de vader bij zijn bespreking der joden tegenover deze wereldpest (blz. 193—196) en hij tracht de joden zooveel mogelijk te sparen. In zijn beschouwingen omtrent het Oude Testament (202) en de ontaarde kunst (hij noemt ze „wankunst") (blz. 205 en 242) camoufleert hij de joden, door te spreken van „Vooraziatische" of van „Poolsche" geestesproducten, om toch vooral deze uitverkorenen niet te kwetsen of ze in een slecht daglicht te plaatsen!

Bij de behandeling der rassenvermenging wordt het voor ons volk zoo belangrijke Indo-vraagstuk slechts heel even aangeroerd (308). Natuurlijk kan men uit de betreffende bespreking wel opmaken, dat de schrijver het met een grooten omhaal van woorden beter vindt, dat de blanken zich niet met kleurlingen vermengen, maar tot een scherpe veroordeeling van deze rassenschennis komt hij niet. Ook dit gedeelte is zwak en halfslachtig. Nergens durven de schrijvers de juist voor het huidige tijdsgewricht zoo hoogst belangrijke problemen compromisloos en radicaal aan. Dit en het verzuim om den Führer en zijn nationaalsocialisme de eer te geven, die hem toekomt, is kenmerkend voor den slappen geest, dien dit werk ademt.

In het vierde deel, dat aan de eugenetiek is gewijd, missen wij een overzichtelijke bespreking van het juist voor ons volk zoo nijpende probleem der overbevolking en de noodzakelijkheid om voor ons bevolkings-overschot den blik te wenden naar Oostland, dat op het oogenblik in het brandpunt staat der Germaansche ruimte- en kolonisatie-politiek. De schrijver betoogt wel, dat er landgebrek is voor onze boeren (434 e. v.) en vraagt zich af, waar nieuw land zou moeten worden gezocht. Het antwoord luidt niet zooals men zou mogen verwachten, dat Oostland het land onzer kinderen en van onze toekomst moet worden. De schrijver huivert blijkbaar bij deze gedachte, want hij treurt om de verspeelde kans van Nieuw-Guinea (blz. 436)! Men staat waarlijk verstomd, dat een nationaalsocialistisch arts nog een kolonisatie-mogelijkheid ziet voor onze boerenzonen en dochteren in tropisch Papoea!

Ook over de Noordsche gedachte, een onderwerp, waaraan Günther een afzonderlijk boek heeft gewijd en die ook voor ons volk in verband met een eventueele vernoording en rassische vernieuwing van het grootste gewicht is, missen wij een afzonderlijke beschouwing. Vooral ook een meer speciale belichting, niet van de eugenetiek, maar van de *rassenhygiëne* en de *rasverzorging* (Rassenpflege) van onze Noordrassige volkskern, had uitvoeriger moeten plaats hebben.

Over het geheel genomen zijn de hoofdstukken over de erfelijkheid en de eugenetiek veel te geleerd, zoodat ik betwijfel of de ongeschoolde lezer, die omtrent chromosomen, genen en Mendelsche wetten niets afweet, wel alles zal kunnen vatten. Dit komt omdat de schrijver niet het talent bezit ingewikkelde zaken eenvoudig te bespreken en daardoor bevattelijk te maken voor oningewijden — hetgeen toch de bedoeling is van dit werk — en bovendien omdat de noodige verklarende afbeeldingen ontbreken, die voor een werk als dit juist onmisbaar zijn. In dit opzicht is het boekje van Siemens, dat eveneens voor leeken bestemd is, welhaast ideaal, zoowel wat zijn betoogtrant betreft, als zijn rijkdom aan afbeeldingen.

Het tweede gedeelte van Ras en Toekomst, dat door den vader geschreven is, is wel het minste van het geheele boek. Het is zoodanig verward en slecht, dat er heelemaal niet uit wijs te worden is. Vooral de hoofdstukken „Ras en geschiedenis" en „Ras en bovenzinnelijk-religieuze zin" spannen hierbij de kroon.

Een typisch staaltje van onbegrijpelijkheid is dat, waar de schrijver een lans breekt voor het Oude Testament (blz. 202), dat volgens hem voor een groot deel niet een specifiek joodsch, maar een „Vooraziatisch" karakter draagt! Een ander deel van dit Oude Testament is te „beschouwen als een voorbereiding tot het christendom; tot ons Arisch-roomsch-protestant, wetenschappelijk en mystiek christendom, die grootsche en veelzijdige gesloten geestelijke eenheid met haar ontroerende symboliek en haar vrome God-werkelijkheids-ervaring." Wie iets begrepen heeft van deze wartaal, die moge het zeggen, maar ik heb het niet. Intusschen staat het vast, dat het Oude Testament een zuiver joodsch geestesproduct is (ook al is er door de joden van Indo-germanen en Egyptenaren gegapt geestesgoed bij) en is iedere bewering van het tegendeel op zijn zachtst uitgedrukt, misleidend!

In het reeds genoemde hoofdstuk „Ras en boven-zinnelijk-religieuze zin" wordt het verband tusschen ras en godsdienst uiteengezet. Daarbij wordt het christendom als de specifieke vorm van godbeleving voor den Noordras-Germaan verklaard. Of eigenlijk rept hij geheel niet over Noordras-Germaan, maar over Ariërs en zegt: „Christendom en Ariërdom hooren van nature bij elkaar. Hoe het christendom gezien moet worden van geloofs-, dogmatisch- of godgeleerd standpunt, moeten de kerken zelf uitmaken, zoo mogelijk in onderlinge eenheid of anders elk voor zich. Van raskundig standpunt gezien is het christendom een stuk Arische kultuur. Reeds in 1905 sprak de Ziener van het Derde Rijk Houston Stewart Chamberlain van Arisch-christelijk." (blz. 263)

Hier doet schrijver zonder eenig recht een beroep op den grooten kultuurfilosoof Chamberlain. Deze toch bedoelde met Ariërs eigenlijk de Indogermanen en dus den Noordrasmensch. Hylkema echter vat onder Arisch de zes verschillende Europeesche rassen samen, die hij één groote familie noemt! (blz. 192). Dat is toch principieel geheel iets anders! Zijn verklaring dat de Ariër geen massamensch is (blz. 262), dat alle Ariërs door een gemeenschappelijken mystiek-religieuzen zin gekenmerkt worden en dat de Ariër „niet slechts het christelijk geloof, maar ook het christelijk saamhoorigheidsgevoel bevestigt", is klinkklare onzin. De Europeesche rassen zijn geestelijk zeer sterk afwijkend geaard. Zoo zijn de Alpiene en Oostbaltische mensch in tegenstelling met den Noordrasmensch wel degelijk collectivistisch van aanleg.

Ik zal niet verder op des schrijvers ongerijmde christelijke beschouwingen ingaan en alleen nog zeggen, dat hij het reeds lang verlaten standpunt van Chamberlain om Jezus voor een Germaan te verklaren en dat in strijd is met het kerkelijk dogma, nog eens naar voren brengt. Het staat vast, dat het christendom in zijn huidigen vorm met zijn joodsche denkbeelden en zijn naar de joden gewende opvattingen, zeker niet het meest geëigend is voor de wijze van godbeleving van den bloed- en rasbewusten Noordrasmensch. Het tegendeel heeft Hylkema willen bewijzen.

Beide schrijvers maken den indruk de stof waarover zij schrijven niet voldoende te beheerschen.

Tenslotte moet mij de opmerking van het hart, dat het mij zeer heeft verbaasd, dat zij mijn werk „Bloed en Mythe als levenswet" ongenoemd hebben gelaten, ofschoon het

MEDEDEELING
over onze Liederenprijsvraag

Kam. Piet Heins is in verband met het dispuut tusschen „De Misthoorn" en „De Zwarte Soldaat" uit den beoordeelingsraad voor de liederenprijsvraag getreden. Kam. MARTIEN BEVERSLUIS heeft zich bereid verklaard zijn plaats in te nemen. Inplaats van onzen redacteur Dr. P. Molenbroek heeft ERNST C. H. LOCHT zitting genomen in de jury, zoodat deze thans als volgt is samengesteld:

STEVEN BARENDS, letterkundige, Amsterdam
MARTIEN BEVERSLUIS, letterkundige, Veere
GEORGE KETTMANN Jr., letterkundige, Amsterdam
ERNST C. H. LOCHT, redacteur „De Misthoorn", Amsterdam
MELCHERT SCHUURMAN, toonkunstenaar, Alkmaar

Op veler verzoek hebben wij besloten den sluitingstermijn tot na de vacantie te verleggen. Inzendingen kunnen dus nog tot 15 September a.s. geschieden. Voor nadere bijzonderheden raadplege men „De Misthoorn" van 14 Maart 1942, waarvan kosteloos exemplaren op aanvrage te verkrijgen zijn bij de administratie

BLOOTE BEENEN

DE GEESTELIJKHEID BEKOMMERT ZICH OM HET WELZIJN VAN HET VOLK . . .

En zijn altijd — lang vóór er van een nieuwe orde gedroomd werd — paladijnen voor de zedelijkheid geweest, vooral in de gelederen der Roomsche geestelijkheid. Wat in de oogen van die edele ridders eigenlijk onder zedelijkheid verstaan moest worden, is meestentijds een niet-beantwoorde vraag gebleven. Volgens Koenen's Verklarend handwoordenboek der Nederlandsche taal wordt onder het begrip „zedelijk" verstaan „overeenkomstig de goede zeden; eerbaar, braaf". Maar de Roomsche geestelijkheid heeft er van de oudste tijden af een eigen verklarend handwoordenboek op na gehouden en met het begrip „eerbaarheid" gegoocheld tot 't den beklagenswaardigen parochianen groen en geel voor de oogen werd.

Eén ding heeft van meet af vastgestaan: B l o o t was voor de Roomsche heeren strijdig met de eerbaarheid. Handen en gelaat, nu ja, die lichaamsdeelen behoefde men nu niet te bedekken, maar een vrouw of meisje met een blooten hals, of bloote armen. . . . fi donc! Dáártegen moest met kracht worden opgetreden en meneer pastoor heeft er ook wel danig voor gezorgd, dat het optreden zoo fel mogelijk geschiedde. In tal van gemeenten is het voorgekomen, dat een jonge maagd, die in het huwelijk wenschte te treden, tevoren de vermaning kreeg, dat zij het niet wagen moest „onbehoorlijk gekleed" voor het altaar te verschijnen. Wat onder die onbehoorlijke kleeding door den zieleherder verstaan wordt, behoeven we na de bovenstaande uiteenzetting niet nader aan te duiden.

Maar nu doet zich op het pad der zedelijkheids-propaganda een hinderpaal voor, die schuilt in het gebrek aan de benoodigde beenbekleeding, anders gezegd kousen. Het aantal vrouwelijke en maagdelijke beenen, dat ons tegenwoordig onomhuld te aanschouwen wordt gegeven, is legio en de pastoors maken slapelooze nachten door. . . .

„Ge hebt toch uw puntenkaart, meisjelief," zeggen Hunne Eerwaarden, waarop dan de licht blozende blootgebeende maagd aanvoert, dat de winkelier, zelfs op die kaart, geen kousen verstrekken kan.

„Dan moet ge U maar op 'n andere manier behelpen, want ik duld niet, dat ge zóó in de kerk komt!"

Blijkbaar heeft de Onze-Lieve-Heer van deze pastoors den mensch zoo schoon geschapen om hem grondig in textielwaren te wikkelen. . . .

Inmiddels kunnen de oppermachtige dwingelanden, die met „meneer pastoor" en „meneer kapelaan" worden aangesproken, zich verheugen in den zedelijken steun — en wàt voor 'n steun! — hun geboden door de heerschers der Gereformeerde Kerk, in welke kringen men al een even grooten afschuw heeft van alles wat bloot is.

Van hetgeen er zich op gereformeerd terrein al zoo afspeelt, levert het bij uitstek puriteinsche Weesp weer een fraai staaltje. Daar worden de zedelijkheids-lakens uitgedeeld door den voorzitter van den kerkeraad, ook al een bar-christelijke schoolmeester, die zóó allerchristelijkst is, dat hij eens aan de kinderen in zijn klas verteld heeft, dat hij „lezen geleerd had in den bijbel thuis". Deze christelijke opvoeder had in den beginne eenige moeite de gezellige gewoonte van het tabakspruimen af te leeren. De man stond met de bruine versnapering achter de kiezen 's morgens aan de schooldeur en spuwde dan op behendige wijze het overtollige speeksel op het plaveisel van de gracht, waar het christelijk onderwijs over de Weesper jeugd wordt uitgestort.

Deze heer nu is ook slachtoffer van de anti-bloote-beenen psychose. En hiervan ondervinden de leerlingen, maar vooral zij, die Zondags ter kerke gaan, de prettige gevolgen. De man doet zelfs aan huisbezoek en tracht den ouders in te prenten hoe verkeerd zij er aan doen de jonge meisjes met sokjes aan de kerkdiensten te laten bijwonen. En dat wordt dàn klaar gestoofd door dezelfde elementen, die in deze dagen den mond zoo vol hebben over de „kostelijke vrijheid, die wij, Nederlanders, vroeger genoten!"

Het wordt intusschen wel 'n lastige geschiedenis met die bloote beenen! Na de pastoors en voorzitters van kerkeraden, mitsgaders de respectieve dominees, beginnen nu ook al de bedrijfsleiders in industrieën hun woordje mee te spreken. Volgens een bericht in „Het Volk" van 11 Juni j.l. is het in een fabriek te Terwinselen voorgekomen, dat de bedrijfsleider den fabrieksmeisjes gelastte met „bedekte beenen" haar werk te doen. De redactie van genoemd blad heeft er eenige rake opmerkingen aan gewijd en kon mededeelen, dat het Nederlandsche Arbeidsfront zich met de zaak bemoeid had met het gevolg, dat het den meisjes toegestaan was weer sokjes te dragen.

De zorgen van kerkelijke overheden en plutokraten om het welzijn van ons volk zijn toch vele. . . .

---

toch zeer vele aanrakingspunten heeft met het hunne. Vele onderwerpen (geschiedenis van het Noordras, kultuurondergang, joodsche vraagstuk, Indo-vraagstuk, eugenetiek, rassenhygiëne, heldendom, haard- en vrouwenvereering, mythisch bewustzijn enz.) zijn ook door mij behandeld geworden en in vele gevallen zelfs uitvoeriger. Zoo heelemaal onbelangrijk is mijn werk toch ook niet.

Naast deze algemeene opmerkingen wil ik thans nog eenige kleinere opmerkingen maken betreffende den inhoud.

Op blz. 16 wordt gesproken over Groot-Dietschland als staat, zonder dat het recht duidelijk is, wat de schrijver daarmee op het oog heeft. Het zou beter zijn te spreken van de Dietsche landen of volken. Een Groot-Dietschland bestaat immers niet.

Op blz. 20 wordt de meening uitgesproken, dat in het zuiden van ons land de bevolking 20—50 pct. Alpiene bloed zou hebben, terwijl op blz. 68 wordt verklaard, dat in Zeeland het Alpiene bloed het sterkst vertegenwoordigd is. Beide beweringen moeten betwijfeld worden. Als men bedenkt, dat volgens de onderzoekingen van Bolk in de zuidelijke provincies maximaal 4.6 pct. (Limburg) der bevolking bruine oogen met zwart haar combineert en dus de overige 95.4 pct. de erffactoren van het Noordras (blauwe oogen en blond haar) meedragen, dan kan het Alpiene bloed niet meer dan een kleine bijmenging van de Noordrassige kern van ons volk beteekenen. Hier is de schrijver blijkbaar te sterk door Bolk beïnvloed, die heeft willen aantoonen, dat wij Nederlanders eigenlijk niet van Germaansche (Noordrassige) afstamming zijn. Ook de beschouwingen gewijd aan de rassische samenstelling van ons volk op blz. 32—44 behoeven verbetering. Het voorkomen van Oostbaltische raselementen in het Noordoosten van ons land blijft onvermeld. Alleen op blz. 94 zegt de schrijver van meening te zijn, dat het bij woonwagenbewoners wel eens voorkomt!

Op blz. 69 acht de schrijver de Günthers veronderstelling eener Aziatische herkomst van het Alpiene ras voor bestrijding vatbaar. Een dergelijke uitspraak tegenover den grootsten rassenbioloog onzer dagen klinkt, als men zelf volslagen leek is, wel wat al te boud.

Blz. 71. Dat Beieren en Bretagne in hoofdzaak een Alpiene bevolking zouden hebben, is onjuist. In Bretagne zijn de kuststreken Noordsch, terwijl wij in Beieren het optreden zien van het Dinarische ras als bijmenging van de Noordrassige kern.

Op blz. 150 roept de schrijver uit: „Het gaat om welbegrepen Arisch-christelijke kultuur". Hier geeft hij blijk, dat hij zelf niet begrijpt, waar het werkelijk om gaat, n.l. om „Ras en Toekomst", zoals de titel van zijn boek zelf zegt. Het christendom heeft hiermede rechtstreeks niets uit te staan. Uit rassenbiologisch oogpunt heeft het alleen waarde, indien het door erkenning van de eeuwige en goddelijke waarde van het ras en het bloed, zich in dienst stelt van de bevordering van ons Noord-Germaansche wezen.

Op blz. 232 verklaart de schrijver, dat het christendom „heel andere, meer milde h e m e l s c h e deugden: nederigheid, geduld en dienende liefde" aan onze Germaansche deugden heeft toegevoegd. In een boek, dat over ras en bloed handelt, kome men toch niet met dien flauwen onzin van hemelsche deugden aandragen, omdat het behoud van ons ras en bloed uitsluitend gericht is op het geluk van ons aardsche volksbestaan.

PIETER EMIEL KEUCHENIUS

RODDEL-HOLLAND

„Jongen, wees nou toch verstandig,
Wees nou eens n i e t eigenwijs,
Laat je door je tante raden:
Geef je koppigheid eens prijs.
Heusch, ik zegt het voor je bestwil,
Wáárom lach je nou zoo dom?
Wáárom noem jij wit, wat zwart is,
Praat je recht, wat i k noem krom?

Engeland is heusch zoo gek niet
Als jij en jouw soort wel denkt,
Daarom wil ik, Neef, dat jij ook
Daaraan eens méér je aandacht schenkt.
Meen niet, dat ik er op los praat,
Nee, ik weet het héél secuur,
Deze week — wil 't niet vergeten —
Slaat vàst Duitschland's láátste uur!

Ja, daar heb je weer dat lachje,
Dat je zoo vervelend staat;
Neef, ik wou je wijzer hebben,
Wéét, dat het er nóu om gaat!
Engeland heeft er genoeg van,
Heeft zich stevig voorbereid,
Laat niet langer met zich sollen,
Ik heb 't al zoo lang gezeid!

En nou zal de bom dan barsten,
'k Vlas de hééle week er op,
Duitschland zal d'r nóu van lusten,
En krijgt lekker op z'n kop!
HONDERDDUIZEND VLIEGMACHINES
Smijten straks hun bommen uit,
Alle „echte" Nederlanders
Juichen al een week vooruit.

Ja, Neef, 'k zie je al verbleeken,
zóóiets had je niet gedacht?
HONDERDDUIZEND VLIEGMACHINES
Met een dito bommenvracht:
Daarbij is die Keulsche aanval
Maar een kinderspel-karwei.
HONDERDDUIZEND VLIEGMACHINES,
Neef, ik ben zoo razend blij!

Hè, wàt zeg je? Eerst 'es wachten,
Wat daarvan wel wáár kan zijn?
Jongen, wees nou toch zoo dwars nie
Jij bent weer één stuk sjagrijn.
Ik heb 't van d' Oranjezender,
Met het aanvalsplan erbij;
En een jood spreekt altijd waarheid
Dat weet ik zoo goed als jij.

'k Heb m'n laatste thee-restantje
Voor dien feestdag klaargezet,
Ook een pondje smokkelboter
't Staat nog boven op 't buffet.
HONDERDDUIZEND FIJNE VLIEGERS
Smijten alles kort en klein,
Alle „echte" Nederlanders zullen
Daarvoor innig dankbaar zijn!"

EEN FRANSCH DOCUMENT

dat een merkwaardig licht werpt op den invloed van het jodendom in de V. S., zooals die reeds in 1926 bestond

DE „Völkischer Beobachter" publiceerde onlangs een rapport, dat de Fransche ambassadeur te Brussel in 1926 richtte aan Briand, naar aanleiding van een onderhoud dat de eerste had gehad met den Belgischen opperrabbijn Ginsburger. Wij laten den tekst hieronder volgen.

AFSCHRIFT

FRANSCHE AMBASSADE IN BELGIE
Directie voor politieke- en handelsaangelegenheden.

Vraagstuk der Amerikaansche schulden.
Onderhoud met den opperrabbijn van België.
Eventueele inzet van joodschen invloed in de Vereenigde Staten te onzen gunste.

Brussel, 18 Januari 1926
De Ambassadeur der Fransche Republiek bij Zijne Majesteit den Koning der Belgen, de heer Maurice Herbette, aan zijn Excellentie Minister-President A. Briand, Minister voor buitenlandsche aangelegenheden.

Onze landsman, de opperrabbijn van België, de heer Ginsburger, heeft mij verzocht Uwe Excellentie zijn dank over te brengen voor het ridderkruis van het Legioen van Eer, hetwelk de regeering der Fransche Republiek hem heeft verleend op mijn voorstel.

Tijdens het met hem gevoerde onderhoud deelde de heer Ginsburger mij mee, dat hij reeds gelegenheid heeft gehad eenigen zijner Amerikaansche geloofsgenooten te wijzen op de rol, welke zij in hun land ten gunste van Frankrijk zouden hebben te spelen voor een Frankrijk, hetwelk sinds langer dan een eeuw het voorbeeld heeft gegeven bij het verleenen van gelijke rechten voor de joden en dat gedurende de afgeloopen eeuw voor de joodsche zaak in Rusland en Roemenië is opgekomen, evenals het deze in Polen thans nog ondersteunt.

Het aantal Amerikaansche joden in de Vereenigde Staten bedraagt meer dan vier millioen; zij zijn verspreid over alle Amerikaansche staten en hun economische en politieke invloed te New-York en Chicago is aanzienlijk. Terwijl men hen, wijzende op het verleden, voor de Fransche zaak warm maakt en onderwijl de honderden kranten, welke zij op zijn minst in eigendom hebben, tot een betere waardeering van den Franschen financieelen toestand overhaalt, kon men — aldus de heer Ginsburger — onmiddellijk en met succes invloed uitoefenen op het standpunt van den heer Coolidge en de leden der commissie voor de schulden, zoomede op de gouverneurs der staten en op den Senaat. Naar het schijnt kon men zelfs op die wijze den heer Borah, den hardnekkigen tegenstander van alle rechtvaardige regelingen omtrent het vraagstuk der Fransche schulden, doen terugkrabbelen.

*De Amerikanen leenen aan de in den bijbel voorkomende leerstellingen ook dan het oor, indien deze niet het joodsche geloof raken. In de Heilige Schrift staat echter ook geschreven de geschiedenis van Abraham, die uitgetrokken was om zijn neef Lot en de koningen van Sodom en Gomorra te redden. Nadat Abraham dit had volbracht en de koning van Sodom hem vroeg, wat hij voor deze succesvolle medewerking verlangde, antwoordde hij: „zoo ik van een draad af tot een schoenriem toe, ja zoo ik van alles, wat Uwe is, **iets** neme, opdat gij niet zegt: Ik heb Abraham rijk gemaakt."*

Naar het oordeel van den opperrabbijn van België, kon een verder borduren op dit thema binnen zekere grenzen belangrijk succes opleveren en er toe bijdragen ons gunstig gezind te doen zijn. Uiteraard doet de heer Ginsburger een dergelijke aanhaling uit den bijbel alléén niet voldoende.

Hij meent evenwel, dat de steun der joden in de Vereenigde Staten waardevol voor ons kan zijn. Verschillende trust-koningen zijn joden. De groote geldmagnaten zijn joden en een reeks van toonaangevende kranten behoort aan joden. Waarom zou men nalaten de kaarten op tafel te leggen, welke de hoogste troeven kunnen blijken?

Volgens de meening van mijn deelgenoot aan het onderhoud, die zich in de komende week naar Parijs begeeft en bereid is Uwer Excellentie zijn volledigen steun toe te zeggen en dit vraagstuk te bespreken met een door Uwer Excellentie aan te wijzen persoonlijkheid, ware het voor dit doel bevorderlijk, in de Vereenigde Staten, in overleg met het Israëlitisch centraal consistorie en den opperrabbijn van Frankrijk een of andere joodsche actie op touw te zetten. Hij zèlf zou zich met het Israëlitisch centraal consistorie van België in verbinding stellen. Met den opperrabbijn der Vereenigde Staten, den heer Stephen Wise, zou voeling worden gehouden.

Eventueel zou onze ambassadeur te Washington op kiesche wijze met den Amerikaanschen opperrabbijn wellicht in verbinding kunnen treden.

In elk geval zou het aanbeveling verdienen, gezamenlijk een plan te ontwerpen, aangezien het zeer goed mogelijk is, dat de in het werk gestelde bemoeiingen, duurzame gevolgen kunnen hebben.

Ik heb den heer Ginsburger aangehoord en geenszins getracht den domper te zetten op den ijver, waarmee hij voor onze belangen wil opkomen. Ik heb hem de toezegging gedaan Uwer Excellentie in kennis te stellen met zijn ideeën en hem op de hoogte te houden van het onthaal, welke deze bij u hebben gevonden.

Ook al kan ik de verwachting van den opperrabbijn van België niet ten volle deelen, zoo kan ik toch niet nalaten er aan terug te denken (zie mijn rapport No. 1399 van 3 September van het vorig jaar, bladzijde 9), dat de heer Franqui mij den toestand der Polen en Italianen, voor wat de regeling hunner Amerikaansche schulden aangaat, als gunstiger dan de onze had beschreven. Dit is te danken aan de omstandigheid, dat zich honderdduizenden ex-Polen en vier millioen ex-Italianen op Amerikaanschen bodem bevinden, welke trouwe aanhangers zijn van hun vaderland en die bij de verkiezingen een rol spelen.

Zouden wij, Franschen, ons niet de drie millioen joden in de Vereenigde Staten ten nutte kunnen maken, die zich de eeuwenlange Fransche politiek ten gunste hunner onderdrukte broederen dankbaar behooren te herinneren en die, ingevolge de uiteenzettingen van den opperrabbijn van België, die politiek inderdaad naar waarde weten te schatten?"

Door het bekendmaken van dit rapport treedt duidelijk aan het daglicht, dat zelfs een opperrabbijn in een Europeesch land van het standpunt uitgaat, dat men in de V. S. met behulp der in Amerika vertoevende joden zelfs de meest verstrekkende politieke eischen kan doorzetten. Voor den Belgischen opperrabbijn was het derhalve reeds in 1926 allerminst een geheim, dat in de Vereenigde Staten de joden de feitelijke heerschers zijn en dat men uit dien hoofde slechts van hun hulp verzekerd behoeft te zijn om in politieke aangelegenheden succes te hebben.

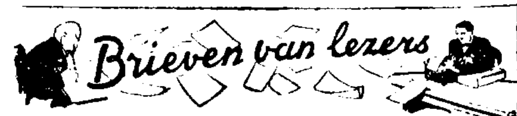
In den wereldoorlog hadden de landen der Entente bij de Vereenigde Staten 14 milliard dollar schuld gemaakt. Aan terugbetaling van dit geweldige bedrag hadden zij een broertje dood. Aan den anderen kant evenwel kleedden zij Duitschland op niets-ontziende wijze tot op het hemd uit. De Vereenigde Staten bleven derhalve aan den eisch tot terugbetaling der geleende gelden vasthouden. De Fransche regeering trachtte nu tot een vergelijk te komen en haar ambassadeur te Brussel kwam, in vereeniging met den opperrabbijn van België, op den prachtigen inval de joden in de Vereenigde Staten te hulp te roepen, ten einde te trachten van de zijde der Amerikaansche regeering, een zoo groot mogelijke vermindering der schuld te verkrijgen. Zóó stonden de zaken er in de Vereenigde Staten reeds in 1926 voor. Inmiddels is de politieke en economische macht in de Vereenigde Staten nog met een veelvoud in het voordeel der joden en in het nadeel van het Amerikaansche volk toegenomen, want thans sedert bijna tien jaar worden in Amerika de lakens uitgedeeld door President Roosevelt, die de Vereenigde Staten geheel aan de joden heeft uitgeleverd. Amerika's politiek-, economisch- en „kultureele" leven zijn nu volkomen in joodsche handen. Alleen daardoor is het bijvoorbeeld te verklaren, dat President Roosevelt en de achter hem staande joodsche kliek het hebben klaargespeeld om het Amerikaansche volk, tegen diens wil en zonder eenigen redelijken grond, in den oorlog te storten. De joden alleen hebben belang bij het deelnemen van Amerika aan den oorlog, nooit en te nimmer echter het Amerikaansche volk. Nochtans heeft de oorlogseconomie van Roosevelt de laatste hinderpaal voor de joden uit den weg geruimd. Thans heeft in de Vereenigde Staten de jood alles te zeggen, het Amerikaansche volk heeft slechts leege briefjes in te brengen. En zoo'n land geldt dan (ook bij sommige Nederlanders) als het inbegrip der vrijheid!

Mitteilung.

Von unserer Broschüre „Der ruhmlose Abschied der Oranier" sind noch wenige Exemplare zu haben. Bestellungen werden ausgeführt nach Ueberweisung von hfl. 0.35 für jedes Exemplar auf unser Postscheckkonto 322600 (Stichting „De Misthoorn", Amsterdam).

Mededeeling.

Van onze stencilbrochure „Der ruhmlose Abschied der Oranier", bevattende de vertaling van de destijds in ons blad verschenen eerste artikelenserie, zijn nog enkele exemplaren verkrijgbaar. Franco toezending na ontvangst van f 0.35 op giro 322600 ten name van Stichting „De Misthoorn", Amsterdam.

Kameraden,

Bij mij, T. Hooijenga Jzn., land- en tuinbouwonderwijzer, wonende te 2de Exloërmond (Dr.) H 355, vervoegt zich heden 13 Juni de 64-jarige arbeider Jan Smalbil, wonende 2de Exloërmond H 394 en toont mij de loonstaten, welke vermelden, wat hij bij de Nederlandsche Heidemaatschappij verdient. Hij is daarvoor heele weken bezig met het rooien van bosch onder Odoorn en verdient dan:

van 6—14 Mei .... f 7.30
van 20—27 Mei ...... f 8.10
van 28 Mei—3 Juni .... f 7.10

waarvan een gedeelte, n.l. f 5.78, het loon is, verdiend bij de gemeente.

Dat zijn de lonen, die de Ned. Heidemaatschappij uitbetaalt aan een volwaardigen arbeider in het jaar onzes Heeren 1942. Ik vraag mij af hoe het mogelijk is, dat niet de aarde splijt en als weleer tijdens de reis der platvoeten in de woestijn, de lieden verzwelgt, die zóóiets mogelijk maken. Als de arbeiders klagen, raadt hun chef, de boschwachter Meelker uit Exloo hen aan, zich te vervoegen bij het burgerlijk armbestuur!

U mag dit schrijven volledig publiceeren, ja, ik stel daar zelfs prijs op. Met nat.-socialistischen groet

Heil Hitler!
T. HOOIJENGA JZN.
Land- en tuinbouwonderwijzer
2de Exloërmond

PASQUINO

EEN kroniekschrijver is een belangrijke figuur in de pers. Door de wijze, waarop hij zijn stof opdischt, bewerkt hij, dat een grooter aantal lezers dan normaal ervan kennis neemt. Het spreekt vanzelf, dat de verantwoordelijkheid van den croniqueur, vooral in dezen tijd, nu groote deelen van het volk uit hun lethargie moeten worden gewekt om bewuste dragers eener nieuwe wereldbeschouwelijke idee te worden, ook des te grooter is. Sommigen beseffen dat terdege en zetten alle zeilen bij om te bereiken, dat hun pennevruchten een zoo gezond mogelijke uitwerking op het volk hebben. Anderen daarentegen misbruiken hun gaven en de plaatsruimte, die zij in de krant gereserveerd krijgen, om hun lezers verre te houden van alles wat den geest van den nieuwen tijd ademt en om op stiekume wijze te hetzen en te stoken. Tot de laatste categorie behoort meneer Pasquino, die zijn geschrijf in „De Telegraaf" geplaatst ziet. Zijn „levensbeschouwing" heeft hij eens als volgt weergegeven.

Trek je vooral niets aan van het geklets. Als je niet kankert, dan vinden ze, dat je je „zoo goed aanpast". Als je je niet aanpast, krijg je een mep van den anderen kant. Houd het midden en blijf een goed vaderlander......

Men ziet het: Meneer Pasquino zal voor de nieuwe orde nooit een goed woord over hebben. En dat wil in dezen tijd volksvoorlichter zijn!

Zijn negatieve instelling bleek destijds wel het beste uit een polemiek, die hij met „Vova" voerde. Bij die gelegenheid schreef meneer („Fletcher niet"):

......het is half Mei en het is nog koud — wij zijn in een wereldoorlog gewikkeld — onze voedselvoorraden zijn zoo beperkt, dat wij niemand kunnen permitteeren te hamsteren en toch hamsteren vele vaderlanders, zoodat er vijfhonderd speciale ambtenaren aangesteld moeten worden om ons op de vingers te kijken — ons vaderland is innerlijk verscheurd — de nieuwe aardappelen komen wat laat...... en dan: de aarde is rijk genoeg voor alle menschen en de menschen waren nog niet in de gelegenheid op gelijke wijze van dezen rijkdom te genieten......

Dat moet dan als motief gelden voor zijn zuur en stekelig gehits!

Dat deze man nog in zijn functie wordt gehandhaafd is alleen verklaarbaar, wanneer men bedenkt, dat meneer Luger's flauwe aardigheden, stiekume venijnigheden en politieke steken onder water, een getrouwe, zij het dan ook geconcentreerde afspiegeling zijn van den „geest", dien „De Telegraaf" en haar geheel uitwasemt. De sterkte van dezen Pasquino ligt alleen daarin, dat hij een bepaalde groep anti's, die letterlijk àlles lezen, als het maar anti is, bindt. Wat natuurlijk uit commercieel oogpunt ook niet te versmaden is.

Den heer Pasquino kunnen wij het beste aan den lezer in zijn ware gedaante voorstellen, door eenige van de artikelen te citeeren, die hij schreef, toen hij zich nog veilig waande in zijn isolement. Tegenwoordig durft hij dat niet meer, waaruit blijkt, dat hij geen held is, al kon hij vóór den oorlog zoo smalend schrijven over „helden", waarmee dan de mannen der Duitsche U-booten bedoeld waren, die Nederlandsche schepen in dienst van Engeland torpedeerden. Ook herinneren wij ons een artikeltje „Männerstolz", dat als volgt begon:

Wat ik over „Männerstolz" heb geschreven, sloeg vanzelf niet op den voorzitter van een Nederlandsch en wel in het bijzonder Amsterdamsch schildersgenootschap, die op den catalogus de woorden: „Beschermvrouwe H. M. de Koningin", deed overplakken, omdat hij van meening was, dat tijdens de bezetting... enfin... u begrijpt wel.

Dat heeft jarenlang achter den sleep van Hare Majesteit aangeloopen, op decoraties gehoopt, gekwispeld, gouden medailles in Haar Naam uitgedeeld, Hare Majesteit gevleid met byzantijnsche praatjes over schilderskwaliteiten, wijl Zij verdienstelijk teekende...

Nu overplakken de heeren de woorden „Beschermvrouwe H. M. de Koningin", omdat zij meenen, dat er niets meer te hopen is aan „crachats de roi" en toonen, dat zij minder „Stolz", minder tact bezitten dan de overwinnaar......

Dat was na den oorlog, wel te verstaan.

En dan is daar óók nog zoo'n verhaal over „het verraad". We willen niet alles uit de vergetelheid ophalen wat meneer Pasquino daarover heeft gezegd. Hier is eèn brokje:

Niemand kan ons kwalijk nemen, dat wij, in een vrij en onafhankelijk land, gedacht, geschreven en gezegd hebben, zooals wij dachten, zeiden en schreven.

Dat is een oratio pro domo, of, in duidelijker taal, een gebedje voor eigen heil.

Aangezien wij niet tegen de bierkaai vechten — subliem Nederlandsch jargon voor: capitulatie-in-eere — doen wij wat, eventie-in-eere, van ons verlangd wordt. Geen passieve weerstand, maar ook geen poging om in het gevlij te komen. Er wordt veel gesproken over „verraad", doch dat komt alles terecht. Reken maar! Doch legers als wij door Holland hebben zien trekken kunnen óók geen verraad in eigen rangen dulden en reken dus eveneens, dat de overwinnaars een grondige minachting hebben voor elk schoelje dat verraden heeft. Een verrader van een klein land is net zoo gemeen als de verrader van een groot land — verraad wordt niet minder ernstig, naarmate het een minder bedrag aan vierkante kilometers geldt.

Dit is mijn antwoord aan mijn vele vrienden en lezers, die mij schreven over „Het verraad".

Ziet ge in ons land één verrader op een eerepost?

(Als het aan meneer Luger zou liggen!)

Dat schreef Pasquino in den tijd, dat hij nog niet al te benauwd was voor zijn eigen hachje. Sindsdien is hij steeds onbenulliger, maar tegelijk steeds stiekumer geworden. Tot hij onlangs meende zijn haatdragende anti-lezersschare maar weer eens te moeten bevredigen met wat sommigen een „geestig" stukje noemen. Ziehier wat hij onder het opschrift „Zomer-idylle" neerkalkte:

Op de mouw van mijn — ondanks zeeprestrictie en moeilijkheden met warm water — sneeuwwitte hemd zet zich een jeugdig mugje en ik geef het een veel te harden mep, zoodat de jeugdige anopheles in een smeer op mijn manchet het wellicht veelbelovende leven en de kans op een millioen-aantal nakomelingen eindigt.

— — — — — — — — — —

Hoeveel genieën heb ik dus met mijn onbesuisden en schier automatischen mep op mijn manchet voor de wereld behoed en heb ik er de wereld wel een plezier mee gedaan? Want niet elk genie is, in den zin van een kerstcadeautje, een geschenk voor de menschheid. Er zijn heel wat genieën, die ons gestolen hadden kunnen worden. Vernuftige geesten die er slechts over gepiekerd hebben hoe zij ons „en bloc" tot een soort van wereldvuurwerk konden maken. Dat zijn m i j n genieën niet en ook niet de uwe, naar ik hoop. De mijne zijn de genieën, die geluk en vrede voor de menschheid beoogen... en eveneens ziet ge hoe weinig hun dit gelukt, want er zijn weer andere knappe bollebozen, die er, desondanks in slagen, de aarde in vlammen te zetten.

Heb ik er dus goed aan gedaan het kleine vliegende insect bij zijn eerste vliegoefeningen den doodelijken optater te geven?

Ik durf met deze vraag niet naar een psychiater te gaan, uit vrees dat de goede raadsman zal zeggen: neem eens een paar maanden rust. Je denkt te veel over dingen na, die je onverschillig moeten laten. Sla gerust muggen dood en als je er trek in hebt, kom ze dan iederen avond bij mij vermoorden, in de slaapkamer bijvoorbeeld....

Zeer terecht antwoordt C. Wiedemeyer Hzn. in „De Nederlandsche Journalist" hierop:

Zoodat ik óók maar zeggen wil — Pasquino, ga gerust naar dien psychiater en neem een paar maanden rust, of nog liever, neem tenminste wat de vervanging van Barbarossa betreft, voorgoed rust, want met dit soort „journalistiek" heb je je — heelemaal nog afgezien van de glibberige politieke dubbelzinnigheid — de plaats van Barbarossa onwaardig getoond en zijn verheven nagedachtenis voor eerlijke vakgenooten en lezers onuitwischbaar bezwadderd.

En dat niet alleen. Elementen als meneer Luger, die avond aan avond òf uitsluitend flauwe onbenulligheden debiteeren, òf door hun geniepige „aardigheden" de haat- en hetze-elementen in ons volk een hart onder den riem steken, dienen uit de rijen der nieuwe pers verwijderd te worden. Het papier kan wel beter gebruikt worden!

De subsidie aan joodsche scholen

In De Misthoorn van 13 Juni maakten wij den burgemeester van Amsterdam een verwijt, dat hij een subsidie van f 145.000 had verleend aan een joodsche kunstnijverheidsschool. Dit verwijt was eenerzijds gebaseerd op een in de tweede helft van April verschenen persbericht. Naar aanleiding hiervan doet Dr. J. Smit, de wethouder van Onderwijs, ons de volgende mededeeling toekomen, welke wij gaarne onder de aandacht onzer lezers brengen:

„Door de ariseering van alle scholen, welke verleden jaar plaats had, moesten alle joodsche leerlingen de openbare en bijzondere inrichtingen van onderwijs verlaten. Ingevolge opdracht van den Heer Rijkscommissaris werden de verwijderde joodsche leerlingen in joodsche scholen tezamen gebracht. Er werden daarvoor joodsche scholen voor voorbereidend, gewoon lager, uitgebreid lager, buitengewoon lager, middelbaar en voorbereidend hooger onderwijs gesticht.

Voorloopig werden toen nog geen scholen voor nijverheidsonderwijs gesticht, dus ook geen scholen voor joodsche leerlingen, die Kunstnijverheidsscholen moesten verlaten. In Amsterdam heeft zich met de verdere opleiding dezer leerlingen belast een door joden in het leven geroepen stichting. Zij vereenigde deze leerlingen in een door haar geopende school.

Om voor deze school subsidie te kunnen krijgen, richtte het Bestuur der Stichting, in overeenstemming met de desbetreffende bepalingen van de Nijverheidsonderwijswet, tot den Burgemeester het verzoek, te verklaren, dat de oprichting en instandhouding dezer school noodig was te achten. De Burgemeester heeft, mede gelet op vorenbedoelde opdracht, inwilliging van het verzoek als redelijk erkend. De afgifte der verklaring beteekent evenwel nog geen subsidie. Het bestuur der Stichting kan zich nu met de verklaring tot den Secretaris-Generaal van het Departement van Opvoeding, Wetenschap en Kultuurbescherming wenden. Deze beslist dan of subsidie door het Rijk zal worden verleend. Wordt subsidie door het Rijk verleend, dan is de Gemeente verplicht 25 pct. der netto-kosten bij te dragen. De overige 75 pct. betaalt het Rijk.

Gezien de ingediende begrooting zal de subsidietoekenning voor de Gemeente neerkomen niet op een bedrag van f 145.000.—, maar van ongeveer f 9500.—.

Zooals U wellicht bekend zal zijn, gaat het hier, naar alle waarschijnlijkheid, niet om een gewoon subsidie, maar om een voorschot. De Heer Rijkscommissaris heeft zich n.l. een latere beslissing over een mogelijke teruggave van de voor de stichting en instandhouding van joodsche scholen aangewende openbare middelen door den toekomstigen Joodschen Raad voorbehouden."

TACTIEK van aardsche Hemelingen

KLAGEND en aanklagend vierde De Standaard het Pinksterfeest „in noodgeij"! Natuurlijk heeft het blad geen kijkje genomen in de binnenkamers en de opslagplaatsen van de geestelijke mededingers naar 's Heeren gunst en uitverkorenheid, anders zou het watertanden om den „nood" van kloosters en geestelijken (vooral in de aorpen!), waar men cake-aandoend wittebrood eet, goudgeel van eieren, melk en boter, gelardeerd met ham, versch van het varken, pas clandestien geslacht, zooals de boer het eet. Daar fuift men elkaar nog bij feestelijke gelegenheden — en die zijn er vele! — en op hooge „christelijke" feestdagen op echte koffie en vanzelfsprekend, de traditie getrouw, op aardbeien met slagroom. Daar beoefent men naastenliefde door naastenhatende anti-distributiepraktijken en anti-nationaalsocialistisch geroddel en rechtvaardigt dit naar het heet Gode welgevallig werk door de duivelsche opvatting, dat de verheven ziel des volks moet gered worden, al zou het nietige lichaam daarbij ondergaan (het lichaam der massa natuurlijk, niet het eigen!), door de plannen der Nieuwe Orde-aanhangers zooveel mogelijk te dwarsboomen.

Het Front van Nering en Ambacht heeft zeer zakelijk en documentair uiteengezet, waaraan de groentenschaarschte moet geweten worden, maar zullen onze preektijgers, die hun stem zoo gaarne verheffen tegen lasteren en kwaadspreken, het geroddel op dit punt, verderfelijk voor het heele volk, bestrijden? Zullen zij, die overvloeien van naastenliefde, de beminde geloovigen er op wijzen, dat er heden ten dage geen grooter zonde tegen de naastenliefde bestaat dan clandestien koopen en verkoopen, enz.?

De nood, door De Standaard geconstateerd, bestaat niet uit oorlogsverschrikking, distributie-ellende, revolutiedreiging, groeiende religieuze en moreele verwildering, toenemenden druk op de kerken en op het christelijk leven. Men ziet het: te midden van dezen nood in crescendo staat daar de dreiging der revolutie! Ja, De Standaard en zijn trouwe lezers mogen zich in de handen wrijven! Het is maar weer eens netjes gezegd: er dreigt revolutie! Waar? Waar anders dan in Duitschland (sinds hoeveel jaren dagelijks?)! Waar anders dan in Nederland! Ja, ze mogen wel oppassen, Ja, ze mogen wel oppassen, de vervloekte....!

Gods teekenen zijn dan ook in dat alles te zien. God zet zijn werk in de wereld voort, d.i. de angelsaksische Jehovah des ouden Verbonds, maar de Satan, d.i. de Nazi, komt tegen hem in het geweer. Maar Christus' gloriedag nadert, al roept de satanische mensch „weg met de kerk", omdat zij hem verhindert naar het begeeren van zijn hart te leven! Deze laatste weerzinwekkende beschuldiging, walgelijk om haar simplistisch karakter, haar arrogantie en gemeenheid behoeft ons niet te verbazen, wanneer wij bedenken, dat zij uit dezelfde door haat en domheid tot waanzin gedreven hersenen spruiten, waaruit ook de meening stamt, dat de Japanners des te meer kwetsbaar worden, naarmate zij meer veroveren. Overigens weten wij wel, dat deze bijbel- en preekstoelmisbruikers nooit of te nimmer zullen kunnen of willen begrijpen, dat wij niet wenschen, te leven naar de begeerten van o n s hart, wanneer wij ons van hen afwenden, maar dat wij, zulks doende, niet langer wenschen te leven naar de begeerte van h u n hart, van hun verpolitiekt op macht en geld en goed leven belust begeerig hart.

Alsof het nationaal-socialisme het Kruis wilde vertrappen gaan zij voort het te verheerlijken en het hakenkruis te verguizen. Alsof het in diens bedoeling lag hun Rijk Gods — al hebben zij dan Gods rijk tot eigen rijksgebied verklaard en verlaagd — uit te roeien, zweren zij dagelijks met den mond en in geschrift bij dit Rijk, om maar luide te verkondigen, hoezeer zij dat komende Germaansche Rijk afzweren en verfoeien.

Iets van de „nieuwe orde" vindt slechts genade in hun oogen, wanneer zij het, na verminking en bijna onkenbaar vermaken, pasklaar hebben gemaakt voor de eigen sectarische kast en kaste. Een sprekend voorbeeld daarvan is de heemkunde, die zij tot hemelkunde vermaakten! Op dit bedenkelijk spelletje is reeds eerder gewezen, maar het wordt met verdubbelden ijver voortgezet. Zoo heeft J. Boerstra in het Christelijk Schoolblad van 4 Juni de psychologie der heemkunde ontdekt, ja zelfs der diepsten grond daarvan, die dan natuurlijk een luthersche is. Heemkunde wijsgeerig beschouwd heeft een lutherschen grond, is zuivere hemelkunde! De lezer luistere slechts en lette daarbij tevens eens op het misplaatste manoeuvreeren met den bijbeltekst: „Het is onmiskenbaar — hier op deze aarde trekt het hart van een iegelijk mensch toch steeds weer naar zijn heem. Want in zijn diepste wezen blijft de mensch een kind, dat heimwee voelt naar zijn ouderlijk huis. In de hoogste, edelste zin des woords knaagt aan het hart des menschen het verlangen naar een onvergankelijk, eeuwig huis, waarvan zijn aardsche huis slechts een zwak symbool is. Jezus zeide het zoo schoon tot Zijn discipelen: „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zoo zoude ik U gezegd hebben; Ik ga heen om U plaats te bereiden." Wij vragen ons af, zouden veel vrome menschen, in wier oogen de Bijbel toch een heilig boek is, zich niet vol misprijzen en allesbehalve gesticht van dit onzalig gedoe met bijbelteksten afwenden? En zou er wel één dominee zijn, die vóórdat er over heemkunde zooveel geschreven was, op de gedachte kwam, dat deze tekst den wijsgeerig-religieuzen grondslag-in-den-mensch der heemkunde zou bevatten?

Met deze aldus gezalfde heemkunde is er dan ook geen heidenschvuiltje aan den onbevlekten christelijken hemel, al wordt zij ook nog zoozeer gepropageerd door de nationaal-socialisten. Het heemkundeonderwijs kan en moet juist dienen om het kind nader tot den Heer te brengen, want alles in onze omgeving spreekt van Zijn heerlijkheid en regeering! In dezen geest uitte zich een Rotterdamsch christelijk schoolhoofd in zijn referaat op het Congres te Zwolle van de Vereeniging van Christelijke Onderwijzers en Onderwijzeressen in Nederland en Overzeesche Gewesten.

Ook onze Calvinisten wenschen blijkbaar nog altijd met de ware heemkunde geen raad te weten. Dat blijkt wel heel duidelijk uit het artikel in De School met den Bijbel van 11 Juni, van de hand van den hoofdredacteur 't Hooft. Ofschoon de secretaris-generaal van het Departement van Opvoeding zeer deskundige voorlichting heeft gegeven en ofschoon een artikel van ambtenaren van dit departement, eerst verschenen in Volksche Wacht, later afzonderlijk verkrijgbaar gesteld, uitdrukkelijk heemkunde niet als één vak, maar als een bestaande vakgroep beschouwen, of, in engeren zin, als den geest, die deze vakgroep moet doortrekken, orakelt 't H., dat het „bedrijven" der heemkunde, zooals dat tegenwoordig in de mode is, met zich meebrengt, dat er best mogelijk weer *een nieuw leervak* bijkomt! De schrijver schijnt niet te weten dat hij zelf in dit artikel in ergerlijke mate heemkunde bedrijft! Het heemkunde-bedrijf der Roomschen en der „neutrale" kultuur-bolsjewieken werd reeds eerder door anderen en ook door ons aan de kaak gesteld. Soit!

Gretig wordt ook de listige tactiek van het addertje onder het gras toegepast. Zoo is De Standaard van 9 Juni in een statistiek van het Nieuwsblad van den Boekhandel addertjes gaan zoeken. Het gaat hier over het aantal vertaalde romans e. a. en de stijging daarvan vanaf 1939. Quasi-argeloos heet het, dat de uit het Fransch vertaalde roman betrekkelijk de hoogste stijging vertoont: van 12 in 1939 tot 23 in 1941. Het blad wijst er niet op, dat er een daling intrad bij de uit het Duitsch vertaalde romans: 49 in 1939 bij 35 in 1941 en evenmin wijst het op de sterke daling bij de Engelsche vertaalde romans: van 324 in 1939 tot 265 in 1941. Ondertusschen kan de geestverwant met de bekende engelachtige sympathieën met zeer veel genoegen constateeren, dat in elk geval nog altijd veel meer Engelsche vertalingen het licht zien dan Fransche en Duitsche tezamen. Het blad verzuimt ook niet op te merken, dat de oplagen van godsdienstige boeken en vooral die van geschiedenis flink stegen.

Het ware te wenschen, dat bij deze fijne tactici, die het aardsche en hemelsche zoo harmonisch ten eigen faveure weten te combineeren, nu ook het inzicht steeg en rijpte, dat liefde voor geestverwanten zich moet verwijden tot liefde voor het heele volk, maar dat het exclusief bewandelen van het eigen gulden pad met die liefde in strijd is en niet leidt naar het hart van dat volk.

DE NEDERLANDSCHE TOONKUNSTENAARSBOND IN DIENST VAN DE ANTI'S

Eenigen tijd geleden werd bij den Nederlandschen Omroep de cellist J. L. Olivier terecht ontslagen, omdat hij getrouwd was met een jodin. Op het oogenblik is deze man werkloos en ontvangt steun van den Nederlandschen Toonkunstenaarsbond, afdeeling Hilversum. Nu is iedere werklooze verplicht aan den slag te gaan, wanneer hij een behoorlijk betaalde betrekking kan krijgen. Zoo kreeg Olivier een aanbod om in Amsterdam te werken met een salaris van f 70.— per week. Aangezien meneer liever niet in de hoofdstad werkt, weigerde hij dit engagement te aanvaarden. Eén onzer lezers, wien dit ter oore kwam en die hierover zeer verbolgen was, reisde naar Den Haag naar het Bondsbureau aan de J. P. Coenstraat 22, waar hij den bondspenningmeester Harmsen te spreken kreeg. Hij drong er bij dezen op aan, dat de steun van Olivier moest worden ingehouden, aangezien hij weigerde werk aan te nemen. Harmsen gaf daarop ten antwoord:

„Ik wil Olivier daartoe niet verplichten, want ik doe niet mee aan *dezen onmenschelijken tijd.*"

Onze lezer gaf toen te kennen, dat hij gekomen was voor een bondsgesprek en niet voor een politieke gedachtenwisseling, maar Harmsen sneed hem af met de woorden: „Als U nu maar goed beseft, dat w i j hier niet zoo onmenschelijk zijn en dat w i j in geen geval de joden van den wal in de sloot willen helpen, maar eerder omgekeerd; wij zijn er trouwens mee bezig, om deze menschen er weer bovenop te halen en dat zal ons gelukken ook." Toen onze lezer tenslotte te kennen gaf, dat hij de zaak dan met den bondsvoorzitter Bloem zou bespreken, zei Harmsen, dat deze er precies eender over dacht en ook niet aan den nieuwen tijd mee wilde doen.

Het komt ons voor, dat er eens opruiming moet worden gehouden onder de functionnarissen van dezen Bond. Bestuurders, die den nieuwen tijd bewust saboteeren en de joden weer op het paard willen tillen, verzaken hun plicht en mogen hun gerechte straf niet ontgaan. Trouwens, de joden zijn nog altijd officieel lid van den Nederlandschen Toonkunstenaarsbond, houden daar altijd nog hun „onder-onsjes" en ontvangen nog wekelijks hun steunuitkeering in hetzelfde kantoor als de ariërs. Hier moet de bezem door!

DE MISSTANDEN IN DE JOODSCHE WERKKAMPEN

Enkele maanden geleden [illegible] wij in ons blad op het schandaal, dat de joden in de Drentsche werkkampen rantsoenen kregen voor extra zwaren arbeid, terwijl de Nederlandsche werkers met de helft van de joodsche portie moesten rondkomen. Tengevolge van onze publicatie is aan dezen wantoestand toen gelukkig een einde gemaakt, doch al krijgen de joden nu het normale rantsoen waarmee iedere Nederlander moet rondkomen, daarmede zijn de misstanden helaas nog niet uit de wereld, want de jidden speculeeren nu op het medelijden van de argelooze boerenbevolking en eten in de omtrek van het kamp hun buik nog altijd vol. Wij vragen ons af, wat het voor zin heeft, om de joden in werkkampen onder te brengen, wanneer zij daar niet een geïsoleerde gemeenschap vormen en nog altijd hun parasitaire lusten op de bevolking kunnen botvieren.

Ook schijnt het aantal joden, dat na geneeskundig onderzoek afgekeurd wordt, onevenredig groot te zijn. Waarschijnlijk zijn er nog artsen te vinden, die hun lust tot sabotage van de overheidsmaatregelen op deze wijze willen demonstreeren. Men sluite de joden in hun kampen op en geve hun een arts, die zich bewust is van zijn plicht en van zijn verantwoordelijkheid tegenover de volksgemeenschap.

DE STEM DER PERS.

De Nederlandsche Oost-Compagnie en het bevolkingsvraagstuk

Het „Drentsch Dagblad" publiceert het volgende interessante artikel over de N.O.C. en het vraagstuk van het Nederlandsche bevolkingsoverschot.

Ook aan de in de afgeloopen week opgerichte Nederlandsche Oost-Compagnie kan men waarnemen, dat wij in een nieuwe phase van de ontwikkeling der maatschappelijke verhoudingen zijn getreden.

Hier wordt de vestiging van ondernemingen in en de emigratie van landgenooten naar de Oost-Europeesche gebiedsdeelen in overheidshanden gelegd en ieder individueel streven in dit opzicht onmogelijk maakt. Deze gedragslijn staat lijnrecht tegenover de ontwikkeling van de 19e eeuw, toen de regeering zich in het algemeen zoowel onthielden van het geven van leiding aan de investeeringen van kapitaal in het buitenland als aan de bevordering van de emigratie. Beide waren de resultaten van het particulier initiatief, n.l. eenerzijds van het rentezoekende kapitaal, anderzijds van de een bestaan zoekende boeren, burgers en arbeiders.

Een van de typische verschijnselen van de veranderingen in de laatste eeuw is nu, dat de emigratie hoe langer hoe moeilijker tot stand kwam, juist in die tijden, dat deze het meest noodig was. Toen in de 19e eeuw, zulks in voortzetting van den gang van zaken in de 18e eeuw, de Europeesche bevolking sterk vooruitging, bleek zulks mogelijk, eenerzijds als gevolg van de ontplooiing van handel, verkeer en industrie, dus van de toename der voortbrenging per hoofd der bevolking, anderzijds door de emigratie naar de overzeesche landen, voornamelijk naar de Nieuwe Wereld, waarheen in de laatste 120 jaar niet minder dan 55 millioen Europeanen verhuisden. Niettegenstaande dat nam de Europeesche bevolking in de periode van 1800 tot 1940 nog toe van 190 tot 520 millioen dus met 330 millioen inwoners.

De emigratie werd in de 19e eeuw voornamelijk beïnvloed door het gebrek aan mogelijkheden voor boeren en arbeiders in Europa, waarop de crisis een belangrijken invloed uitoefende. Na de crisis der 80-iger jaren kwam er echter onder invloed van het steeds verder ingrijpende kapitalisme een tegenovergestelde beweging tot ontwikkeling. De emigratie werd meer en meer afhankelijk van de mogelijkheid om kapitaal te exporteeren. En waar den kapitaalexport gebonden was aan de perioden van hoogconjunctuur, bleek dat in de 20ste eeuw in de crisisjaren vrijwel geen emigratie meer mogelijk was.

Nu trad dus deze merkwaardige, min of meer paradoxale, toestand op dat juist in die tijden, waarin emigratie het meest noodig was, deze onmogelijk werd en zoo zagen wij, dat ondanks de groote werkloosheid, welke er in de Europeesche landen optrad, zoo goed als geen emigratie meer plaats had. Niet, dat wij in emigratie een oplossing van het werkloosheidsprobleem zien, integendeel! Maar het ligt voor de hand, dat in tijden van goede conjunctuur de behoefte van de menschen om weg te trekken niet groot is. En indien er dan in crisistijd geen mogelijkheid is om te emigreeren en er in tijden van hoogconjunctuur geen behoefte aan is, is het resultaat, dat de emigratie stil komt te staan.

Nu is er, juist in de laatste decennia een groote noodzaak om een deel van onze bevolking naar elders te verplaatsen. De bevolkingsdichtheid is zeer groot geworden. In 1830 leefden er in ons land ruim 2.6 millioen menschen, in 1900 reeds ruim 5.1, in 1920 bijna 6.9, in 1930 ruim 7.9 en thans ruim 9 millioen!!

De oppervlakte der kultuurgrond nam slechts weinig toe, wel de intensiviteit der bebouwing, maar het resultaat hiervan was, dat hoe langer hoe meer goederen, ook voedsel, moesten worden ingevoerd om het leven hier gaande te houden. De opeenhooping van menschen in de stad neemt met het oog op de noodzaak een gezond volk te hanhaven bedenkelijke vormen aan. Ook op het platteland is de overbevolking groot, vooral in bepaalde streken, waar de versnippering der bedrijven reeds te ver is doorgevoerd en het probleem van de kleine boeren, dat door de crisispolitiek nog is vergroot, is ontstaan. Ieder jaar neemt de bevolking van ons land nog met ongeveer 90.000 zielen toe en het is duidelijk, dat hiervoor een oplossing gevonden moet worden, willen niet velen tot een steriel en kinderloos rondhangen gedwongen worden. Dit probleem vraagt, nu onze vooruitzichten als koloniseerend volk somberder zijn geworden, nog dringender om een behoorlijke oplossing.

In het Oosten van Europa ontvouwen zich nieuwe mogelijkheden! Maar wil daar voor ons volk iets van terecht komen, dan moet de vestiging van ondernemingen aldaar en het uittrekken van de menschen daarheen geleid worden. Zooals boven is opgemerkt, kan het ongeleide particuliere initiatief hier geen oplossing meer brengen. En zoo behoeft het geen verwondering te wekken, sterker nog, zoo moet het in hooge mate toegejuicht worden, dat de Nederlandsche overheid in samenwerking met de Duitsche regeering de Ned. Oost-Compagnie heeft gesticht, die niet alleen leiding zal geven aan de investeering van kapitaal, maar ook aan de vestiging van de Nederlandsche menschen in de Oostelijke gebieden.

Moge als gevolg van deze belangrijke nieuwe stichting veel Nederlandsch, dat is Germaansch, bloed voor nu en voor de toekomst behouden blijven. Moge een welvarende en kinderrijke bevolking in de Oostelijke gebieden voor onze vaderlandsche traditie en geschiedenis een groote beteekenis krijgen!

Onvoorwaardelijk achter

Adolf Hitler

Het nieuwe Europ. van morgen — wij spreken niet van „België", van Vlaanderen of Wallonië — het nieuwe Europa, opgericht op nationaal-socialistischen grondslag, zal onder leiding staan van het groot-duitsche Rijk.

In dit groot-duitsche Rijk hooren alle germaansche Volkeren thuis. M.a.w. alle germaansche Volkeren zullen daarin als in één groote familie opgenomen worden. Wij spreken niet van een Staatsverband maar wel van een Volksgemeensch p.

Bijgevolg zullen w Vlamingen, ook deel uitmaken van deze Volksgemeenschap, want, niemand kan dit betwisten. Vlamingen zijn Germanen.

Dus. .... is het ook vanzelfsprekend, dat wij evenals alle germaansche stammen, den Führer van het groot-duitsche Rijk als onzen hoogsten leider zullen moeten erkennen.

Is dit eenvoudig of niet?

Al het geklets over „Duitschers" en over „vijanden" houdt dus geen steek. Het heeft geen zin!

Wie dus met ons de nationaal-socialistische wereldbeschouwing aankleeft; wie Bloed en Bodem als den grondslag van dit nieuwe geloof aanvaardt; wie het jodendom radikaal op grond van het rassenvraagstuk wil bestrijden; wie de vrijmetselarij wil uitschakelen; wie het politiek-katholicisme als een volksvijandig element heeft leeren kennen; wie Vlamin is en droomt van een nieuw, groot en vrij Vlaanderen, weet, dat dit alles slechts kan verkregen worden, dank zij den rotsvasten wil en de doortastende daad van den Führer Adolf Hitler.

Derhalve kan en moet zulk iemand er dan ook niet voor terugschrikken „achter den Führer, Adolf Hitler, te staan".

Daarom wachten wij niet tot een lateren datum om het leiderschap van den Führer openlijk te erkennen.

Daarom eischen wij nu reeds, dat ieder adspirant, die tot ons komt, onvoorwaardelijk achter Adolf Hitler zou staan.

Onvoorwaardelijk.

Nu en later.

Wat Adolf Hitler beslist, zullen wij als een bevel aanvaarden en uitvoeren, omdat wij weten, dat hij recht heeft te bevelen en dat zijn beslissing in alles de beste zal zijn.

De beste voor de germaansche Volksgemeenschap.

De beste ook voor het vlaamsche Volk.

(„Volksche Aanval", Brussel)

P.V. 1880/1 — Hoofdred.: J. Nijsse, Amsterdam. Uitgever: Stichting „De Misthoorn", A'dam. Druk.: Drukkerij De Vondelstad, Prinsengr. 346, A'dam. K 2745